

Česká republika
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Maternové a soudců JUDr. Martina Zelenky a JUDr. Michala Hodouška ve veřejném zasedání konaném dne 16. září 2014 odvolání **obžalovaného JUDr. R.J.....**, nar., a **městského státního zástupce v Praze** proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. dubna 2014 sp. zn. 42 T 8/2013 a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) e) trestního řádu se z podnětu odvolání městského státního zástupce napadený rozsudek **v celém rozsahu zrušuje.**

Podle § 259 odst. 3 písm. a) trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak,
obžalovaný

JUDr. R..... J,

nar., trvale bytem

je v i n e n , ž e

dne 23. 3. 2012 v přesněji nezjištěné době mezi 10.05 hod. až 10.27 hod. řídil po předchozím vědomém požití přesně nezjištěného druhu a množství alkoholických nápojů osobní motorové vozidlo tov. zn. Porsche Cayenne r. z. 4A3 1968, patřící do majetku společnosti Ora Print, a. s., a to po ulici Vyskočilova v Praze 4, ve směru od ul. Michelské k ul. Budějovické, kde v místech na úrovni domu čp. 1461 narazil do zadní části osobního motorového vozidla tov. zn. Volvo r. z. 6S1 8478, majitele poškozeného Dinh Ngoc, nar. 25. 8. 1958, jež řídila poškozená Thuong Nguyen, nar. 24. 6. 1960, která v tu chvíli přejížděla z levého do pravého jízdního pruhu, a přitom

došlo k poškození obou zúčastněných automobilů, kdy na vozidle tov. zn. Volvo r. z. 6S1 8478 vznikla jeho majiteli škoda ve výši 69.478 Kč a na vozidle tov. zn. Porsche Cayenne r. z. 4A3 1968 vznikla jeho majiteli škoda v blíže nezjištěné výši, následně nereagoval na žádost poškozené o slovní kontakt a vyřešení nehody na místě, kdy poškozená vystoupila ze svého vozidla a šla k osobnímu motorovému vozidlu Porsche Cayenne r. z. 4A3 1968, obžalovaný vozidlo poškozené a samotnou poškozenou objel zleva a pokračoval ve směru jízdy na nejbližší světelnou křižovatku, kde z důvodu situace vyvolané silničním provozem byl nucen zastavit na červené světlo semaforu, a s cílem ujet od dopravní nehody nejprve opětovně nereagoval na výzvy poškozené Thuong Nguyen, nar. 24.6.1960, která k jeho vozidlu doběhla, klepala na levé přední dveře a pokoušela se je bezúspěšně otevřít, poté se postavila před střední část kapoty vozidla Porsche Cayenne, kde se znovu snažila přimět řidiče k vystoupení z vozidla a řešení dopravní nehody, a to zejména opakovaným plácáním, boucháním oběma rukama do kapoty vozu v místě víka motorového prostoru a výkřiky, a na toto její jednání reagoval tak, že nejprve nejméně dvakrát z místa popojel vozidlem směrem na poškozenou o vzdálenost cca 1,5 metru ve snaze si na ní vynutit opuštění prostoru před jeho vozidlem, poškozená na to reagovala tak, že se postupně přesunula k pravému přednímu světlometu vozidla obžalovaného, obžalovaný se ve chvíli, kdy se na semaforu příslušném pro jeho jízdní pruh rozsvítilo zelené světlo, prudce rozjel vpřed a akceleroval, přičemž věděl, že poškozená se stále nachází v místě uložení pravého předního světlometu, takže následně došlo ke kontaktu těla poškozené s osobním motorovým vozidlem při střetové rychlosti nejvýše 6 km/h, a to s levou dolní končetinou poškozené v oblasti stehna, následně došlo k podražení poškozené a současně rotaci jejího těla kolem svislé osy vpravo, dalším pohybem vozidla došlo následně k nárazu do levé části zad poškozené, čímž došlo ke zlomení žeber a vzniku hematomů, při nárazu na pravý přední blatník a kapotu motoru došlo ke kontaktu levé spánkově temenní krajiny hlavy poškozené s touto částí vozidla Porsche a došlo k poranění hlavy, specifikované níže, při dalším pohybu vozidla se poškozená přetočila přes pravý bok a padala přes blatník na vozovku, kdy při tomto pádu zřejmě došlo ke kontaktu pravé části obličeje s pravým vnějším zpětným zrcátkem a poté byl pád poškozené v důsledku tohoto střetu se zpětným zrcátkem usměrněn tak, že poškozená padala hlavou ve směru jízdy vozidla a byla jím stržena k zemi, při tom došlo k nárazu do levého boku trupu a levé spánkově temenní krajiny hlavy, po dopadu na vozovku skončil pohyb těla poškozené v konečné poloze svislou osou těla souběžně s jízdními pruhy, hlavou ve směru jízdy vozidel, přičemž obžalovaný svým jednáním poškozené způsobil otok a podkožní krevní výron v měkkých lebních pokrývkách ve spánkovětemenní krajině vlevo, podkožní krevní výrony na dolním víčku pravého oka, na pravé tváři a nad tělem dolní čelisti vpravo, podpavučnicové krvácení nad levým temenním lalokem mozku, na spodině mozku na přechodu temenního a týlního laloku vpravo a drobná ložiska zhmoždění mozkové tkáně čelního, spánkového a temenního laloku mozku vlevo, dále podkožní krevní výrony vlevo vzadu od úrovně lopatky až po kyčel rozsahu 20x15 cm, zlomeniny třetího až sedmého žebra vlevo s nevelkým krvácením a pneumothoraxem do levé pohrudniční dutiny se snížením vzdušnosti dolních partií dolního laloku levé plíce, dále podkožní krevním výronem vnitřní strany dolní třetiny levé horní končetiny, drobnou tržně zhmožděnou rankou délky dvou centimetrů na horní třetině vnitřní strany předloktí a podkožní krevní výron na vnitřní straně předloktí 5x6 cm, dále podkožní krevní výrony 8x5 cm na přední a zevní straně stehna levé dolní končetiny, nad kolenem 5x4 cm, na zadní a boční straně bérce od horní třetiny pod kolenem až ke kotníku a

oděrku na zevní straně kolena a dále zlomeninu vnitřního kotníku s lehkým posunem úlomků bez narušení vnitrokloubních struktur a drobnou oděrku nad zevním kotníkem, tedy taková poranění, následkem nichž poškozená ihned upadla do bezvědomí, zranění poškozené si vyžádala operativní zákrok a její hospitalizaci ve FN Motol od 23. 3. 2012 do 20. 4. 2012, a následnou pracovní neschopnost do 7. 5. 2012, přičemž ze soudně lékařského hlediska lze nejzávažnější utrpěné zranění – nitrolební poranění se zhmožděním mozku a nitrolebním krvácením hodnotit jako poškození důležitého orgánu – těžkou újmu na zdraví; obžalovaný poté pokračoval v jízdě do blízkosti křižovatky ulic Pujmanové a Hvězdová, kde použité motorové vozidlo Porsche zaparkoval a utekl do přilehlého parku, kde byl zajištěn policejní hlídkou MOP Pankrác, přičemž jednak bylo dechovou zkouškou dne 23. 3. 2012 v 10:44 hodin v jeho dechu zjištěno 2,28 g/kg alkoholu, v 11:39 hodin pak 1,70 g/kg alkoholu, jednak zasahující policisté zaznamenali z jeho jednání poruchu jeho psychomotorických funkcí, tedy byl ve stavu zřetelné intoxikace alkoholem, klinicky odpovídající středně těžké prosté opilosti, tedy ve stavu vylučujícím bezpečné ovládání a řízení motorového vozidla,

tedy:

vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku a tímto činem způsobil dopravní nehodu a větší škodu na cizím majetku,

jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví,

č í m ž s p á c h a l

přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku,

zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 /čtyř/ let a 6 /šesti/ měsíců.**

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do **věznice s dozorem.**

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v **zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 7 /sedmi/ let.**

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného JUDr. R. J. **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2014 č. j. 42 T 8/2013 – 2033 byl obžalovaný JUDr. R.J..... uznán vinným

1) přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku (dále jen tr. zákoníku), kterého se měl dle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustit tím, že „dne 23.3.2012 v přesněji nezjištěné době mezi 10.05 hod. až 10.27 hod. řídil, po předchozím vědomém požití přesně nezjištěného druhu a množství alkoholických nápojů, osobní motorové vozidlo tov. zn. Porsche Cayenne r.z. 4A3 1968, a to po ulici Vyskočilova v Praze 4, ve směru od ul. Michelské k ul. Budějovické, kde v místech na úrovni domu čp. 1461 narazil do zadní části osobního motorového vozidla tov. zn. Volvo r.z. 6S1 8478, majitele poškozeného Dinh Ngoc, nar. 25.8.1958, jež řídila poškozená Thuong Nguyen, nar. 24.6.1960, která v tu chvíli přejížděla z levého do pravého jízdního pruhu a přitom došlo k poškození obou zúčastněných automobilů, následně nereagoval na žádost poškozené o slovní kontakt a vyřešení nehody na místě, kdy poškozená vystoupila ze svého vozidla a šla k osobnímu motorovému vozidlu Porsche Cayenne r.z. 4A3 1968, obžalovaný vozidlo poškozené a samotnou poškozenou objel zleva a pokračoval ve směru jízdy na nejbližší světelnou křižovatku, kde z důvodu situace vyvolané silničním provozem byl nucen zastavit na červené světlo semaforu, po pozdějším zajištění ze strany policie bylo jednak dechovou zkouškou dne 23.3.2012 v 10:44 hodin v jeho dechu zjištěno 2,28 g/kg alkoholu, v 11:39 hodin pak 1,70 g/kg alkoholu, jednak zasahující policisté zaznamenali z jeho jednání poruchu jeho psychomotorických funkcí, tedy byl ve stavu zřetelné intoxikace alkoholem, klinicky odpovídající středně těžké prosté opilosti, tedy ve stavu vylučujícím bezpečné ovládnání a řízení motorového vozidla“,

2) zvláště závažným zločinem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, který měl spáchat tím, že „dne 23.3.2012 v době mezi 10.26 hod až 10.27:05 hod., na křižovatce ul. Vyskočilova a ul. 5. května v Praze 4, na nejbližší světelné křižovatce od předchozí dopravní nehody, kterou způsobil, a která je popsána pod bodem 1) výroku rozsudku, ve směru od ulice Michelské k ulici Budějovické, s cílem ujet od dopravní nehody osobním motorovým vozidlem tov. zn. Porsche Cayenne r.z. 4A3 1968, nejprve opětovně nereagoval na výzvy poškozené Thuong Nguyen, nar. 24.6.1960, která k jeho vozidlu doběhla, klepala na levé přední dveře a pokoušela se je bezúspěšně otevřít, poté se postavila před střední část kapoty vozidla Porsche Cayenne, kde se znovu snažila přimět řidiče k vystoupení z vozidla a řešení dopravní nehody, a to zejména opakovaným plácáním, boucháním oběma rukama do kapoty vozu v místě víka motorového prostoru a výkřiky, přičemž následně na toto její jednání reagoval tak, že nejprve nejméně dvakrát z místa popojel vozidlem směrem na poškozenou o vzdálenost cca 1,5 metru ve snaze si na ní vynutit opuštění prostoru před jeho vozidlem, poškozená na to reagovala tak, že se postupně přesunula k pravému přednímu světlometu vozidla obžalovaného, přičemž obžalovaný ve chvíli, kdy se na semaforu příslušném pro jeho jízdní pruh rozsvítilo zelené světlo, v důsledku předchozího požití přesně nezjištěného druhu a množství alkoholických nápojů, nebyl odpovídajícím způsobem schopen reagovat na vzniklou situaci, tuto špatně vyhodnotil, prudce se rozjel vpřed a akceleroval, přičemž byl srozuměn s tím, že poškozená se stále nachází v koridoru pohybu vozidla, poškozená se skutečně stále nacházela v úrovni pravé přední části vozidla,

konkrétně v místě uložení pravého předního světlometu, následně došlo ke kontaktu těla poškozené s osobním motorovým vozidlem, a to při střetové rychlosti nejvýše 6 km/h, tak, že v počátku úrazového děje došlo ke kontaktu přední části vozidla obžalovaného v úrovni pravého předního světlometu s levou dolní končetinou poškozené v oblasti stehna, následně došlo k podražení poškozené a současně rotaci jejího těla kolem svislé osy vpravo, dalším pohybem vozidla došlo následně k nárazu do levé části zad poškozené, čímž došlo ke zlomení žeber a vzniku hematomů, při nárazu na pravý přední blatník a kapotu motoru došlo ke kontaktu levé spánkově temenní krajiny hlavy poškozené s touto částí vozidla Porsche a došlo k poranění hlavy, specifikované níže, při dalším pohybu vozidla se poškozená přetočila přes pravý bok a padala přes blatník na vozovku, kdy při tomto pádu zřejmě došlo ke kontaktu pravé části obličeje s pravým vnějším zpětným zrcátkem a poté byl pád poškozené v důsledku tohoto střetu se zpětným zrcátkem usměrněn tak, že poškozená padala hlavou ve směru jízdy vozidla a byla jí stržena k zemi, při tom došlo k nárazu do levého boku trupu a levé spánkově temenní krajiny hlavy, po dopadu na vozovku skončil pohyb těla poškozené v konečné poloze svislou osou těla souběžně s jízdnicí, hlavou ve směru jízdy vozidel, přičemž obžalovaný svým jednáním poškozené způsobil otok a podkožní krevní výron v měkkých lebních pokrývkách ve spánkovětemenní krajině vlevo, podkožní krevní výrony na dolním víčku pravého oka, na pravé tváři a nad tělem dolní čelisti vpravo, podpavučnicové krvácení nad levým temenním lalokem mozku, na spodině mozku na přechodu temenního a týlního laloku vpravo a drobná ložiska zhmoždění mozkové tkáně čelního, spánkového a temenního laloku mozku vlevo, dále podkožní krevní výrony vlevo vzadu od úrovně lopatky až po kyčel rozsahu 20x15 cm, zlomeniny třetího až sedmého žebra vlevo s nevelkým krvácením a pneumothoraxem do levé pohrudniční dutiny se snížením vzdušnosti dolních partií dolního laloku levé plíce, dále podkožní krevním výronem vnitřní strany dolní třetiny levé horní končetiny, drobnou tržně zhmožděnou rankou délky dvou centimetrů na horní třetině vnitřní strany předloktí a podkožní krevní výron na vnitřní straně předloktí 5x6 cm, dále podkožní krevní výrony 8x5 cm na přední a zevní straně stehna levé dolní končetiny, nad kolenem 5x4 cm, na zadní a boční straně bérce od horní třetiny pod kolenem až ke kotníku a oděrku na zevní straně kolena a dále zlomeninu vnitřního kotníku, u s lehkým posunem úlomků bez narušení vnitrokloubních struktur a drobnou oděrku nad zevním kotníkem, tedy taková poranění, následkem nichž poškozená ihned upadla do bezvědomí, zranění poškozené si vyžádala operativní zákrok a její hospitalizaci ve FN Motol od 23.3.2012 do 20.4.2012, a následnou pracovní neschopnost do 7.5.2012, přičemž ze soudně lékařského hlediska lze nejzávažnější utrpěné zranění – nitrolební poranění se zhmožděním mozku a nitrolebním krvácením hodnotit jako poškození důležitého orgánu – těžkou újmu na zdraví“.

Za uvedené trestné činy byl odsouzen podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let. Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu pěti let.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný JUDr. R.J..... a městský státní zástupce v Praze.

Městský státní zástupce v Praze podal své odvolání ihned po vyhlášení rozsudku dne 30. 4. 2014, a to v neprospěch obžalovaného do výroku o vině pod bodem ad 2) rozsudku a dále do výše úhrnně ukládaného trestu odnětí svobody.

Vyjádřil nesouhlas s tím, že nalézací soud pozměnil popis skutku a kvalifikoval jej oproti obžalobě toliko jako zločin těžké ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1 tr. zákoníku s odůvodněním, že nelze dovodit srozumění obžalovaného s usmrcením poškozené, neboť pokud by motivem jednání obžalovaného bylo vyhnout se jakémukoli kontaktu s poškozenou i za cenu srozumění s jejím usmrcením, mohl tak již dle soudu učinit v době, kdy se poškozená nacházela před středem vozidla (byť sám soud konstatuje, že obžalovaný měl v tu chvíli omezený prostor pro manévrování s vozidlem – před ním stálo další vozidlo), navíc soud poukazuje v souvislosti se zvažováním příhodné právní kvalifikace i dlouhodobý stres a stav obžalovaného, právě na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že není možná právní kvalifikace skutku jako pokus zločinu vraždy, a naopak uvádí, že soud se spíše zabýval otázkou, zda v jednání obžalovaného lze spatřovat úmyslné zavinění či zda jde o nedbalost ve vztahu ke zjištěné těžké újmě na zdraví.

Na základě shrnutí skutečností vyplývajících z odposlechů, ze svědeckých výpovědí a z ústavního revizního znaleckého posudku z odvětví dopravy má státní zástupce za to, že je zcela na místě jednání obžalovaného pod bodem 2) kvalifikovat jako pokus zločinu vraždy dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 140 odst. 1 tr. zákoníku, neboť bylo prokázáno, že obžalovaný s jistotou o přítomnosti poškozené na místě před svým vozidlem věděl – vizuálně i akusticky – tato dávala před středem přední části vozu zřetelně najevo svůj úmysl nenechat obžalovaného odjet a neřešit dopravní nehodu, kterou předtím způsobil. Obžalovaný dvakrát popojel vozem směrem na poškozenou v úmyslu, aby opustila prostor před jeho vozidlem, v důsledku najíždění na ni bylo poškozená odtlačena o 1,5 m dozadu a ze středu vozu na jeho pravý přední kraj k pravému přednímu světlometu, a když se obžalovanému nepodařilo najížděním na poškozenou si vynutit opuštění prostoru před jeho vozidlem, ve chvíli, kdy se na semaforu příslušném pro jeho jízdní pruh rozsvítilo zelené světlo a auto před ním se rozjelo, tudíž se obžalovanému otevřel prostor pro únik jeho vozidlem, a kdy se poškozená stále nacházela v úrovni pravé přední části vozidla, prudce akceleroval a rozjel se proti poškozené vozidlem, jehož hmotnost, velikost i sílu obžalovaný dobře znal (je patrné i z provedených odposlechů, že si byl vědom jednak velikosti svého vozidla, jednak fyzické konstituce poškozené „v hovoru s H.V. v 16:26:31 říká, zda si tato umí čistě teoreticky představit, že 120 cm Číňanka jde vyřvat nějakého cizího chlapa v Cayenu“), při akceleraci za 6 s na rychlost cca 34 km za hodinu při plynulém zrychlování, přičemž při takto vedeném způsobu útoku při čelním nárazu do poškozené, musel minimálně vědět, že může tímto způsobem poškozenou usmrtit, a byl s tím srozuměn, jednal tedy v nepřímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Tedy musel si být vědom, že náraz do člověka takovýmto vozem při takové akceleraci a rychlosti může způsobit smrtelná zranění, a pokud v dané situaci popsaným způsobem na poškozenou vyrazil, potom jednal ve vztahu k jejímu u smrcení v nepřímém úmyslu, neboť si musel být možností usmrcení vědom, nejednal v přímém úmyslu usmrtit, ovšem pro případ, že by takový následek jeho jednáním nastat měl, byl s ním srozuměn, po nárazu, který dle znaleckého posudku musel registrovat, nezastavil, nezastavil a z místa ujel.

Poškozené způsobil taková poranění, že zejména poranění mozku a hrudníku ji přímo ohrožovala na životě, přičemž k fatálnějším následkům nedošlo díky skutečnosti, že poškozené byla bezprostředně poskytnuta odborná lékařská pomoc.

Jednání obžalovaného zcela jednoznačně svědčí o tom, že jednal bezohledně, kdy po předešlé snaze odtlačit poškozenou ze své trasy ji odstranil z cesty najetím vozidla do ní, což nepřipouští pochyb o tom, že musel být srozuměn s fatálními následky, neboť mírnější prostředky již předtím použil. Obžalovaný tedy do poškozené nenajel proto, že ji neviděl (po celou dobu byla před přední částí vozu, neztratila se obžalovanému z koridoru vidění a vnímání), ale proto, že nedbala jeho varování, přičemž sám se snažil za každou cenu odjet z místa od předchozí nehody, kterou způsobil a od poškozené, která byla svědkem jeho jednání, neb si byl vědom, že vše způsobil pod vlivem návykové látky, a že pokud by věc byla řešena a dozvěděla se o tom média, zesílí tlak na jeho osobu, neboť v té době byly v tisku uveřejňovány postupně výstupy z odposlechů, kde figuroval. Z provedených odposlechů před soudem je patrné, že v 16:29:00 říká obžalovaný mimo jiné, že „normálně sám nejezdí, ale dostal blbej telefon a musel jet vzít nějaký papír“.

Na základě výše uvedených skutečností proto státní zástupce navrhl, aby Vrchní soud v Praze jako soud odvolací napadený rozsudek v bodu 2 dle § 258 odst. 1 trestního řádu (dále jen tr. ř.) zrušil a podle § 259 odst. 3, odst. 4 tr. ř. rozhodl ve věci sám, že obžalovaný je vinen skutkem pod bodem 2 obžaloby s upřesněným popisem skutku dle návrhu, s právní kvalifikací pokus zločinu vraždy dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 140 odst. 1 tr. zákoníku, a zároveň obžalovanému uložil úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody při dolní hranici zákonné trestní sazby se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, trest zákazu činnosti nechť ponechá beze změny.

Pokud by přes shora uvedené argumenty odvolací soud dospěl k závěru, že překvalifikování skutku na zločin těžké ublížení na zdraví dle § 145 tr. zákoníku je na místě, navrhl, aby napadený rozsudek v bodu 2 dle § 258 odst. 1 tr. ř. rovněž zrušil a podle § 259 odst. 3, odst. 4 tr. ř. rozhodl ve věci sám, že obžalovaný je vinen skutkem pod bodem 2 obžaloby s upřesněným popisem skutku a právní kvalifikací nikoli toliko dle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, jak učinil Městský soud v Praze, ale též dle odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, neboť není pochyb o tom, že skutek byl spáchán na poškozené, která byla svědkem jeho jednání popsaného v rozsudku pod bodem 1, tedy jeho řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky a způsobení dopravní nehody, přičemž za svědka dle § 145 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku je třeba považovat nejen osobu, která má již procesní postavení svědka, ale i osobu, které pachatel úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví v souvislosti s budoucím výkonem její svědecké povinnosti, neboť za svědka je třeba považovat svědka v materiálním smyslu, tedy osobu, která vnímala skutečnosti, které mohou být podkladem pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení či jiných orgánů, jak tomu v tomto případě nesporně bylo, a obžalovanému nechť uloží úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v dolní polovině zákonné trestní sazby se zařazením do příslušného typu věznice, trest zákazu činnosti nechť ponechá beze změny.

Pokud by soud dospěl k závěru, že je na místě skutek po bodem 2 obžaloby právně kvalifikovat toliko jako zločin těžké ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, navrhl, aby byl zrušen výrok o trestu a obžalovanému byl uložen úhrnný

nepodmíněný trest odnětí svobody nikoli při dolní hranici zákonné trestní sazby, ale v dolní polovině, neboť trest je ukládán jako úhrnný též pro závažné jednání řízení pod vlivem návykové látky a způsobení dopravní nehody, a vzhledem k okolnostem – obžalovaný z místa ujel, k činu se nedoznal – není na místě uložení trestu na samé dolní hranici, trest zákazu činnosti nechť je ponechán beze změny.

Proti shora uvedenému rozsudku podal po jeho vyhlášení, dne 30. 4. 2014, elektronickou poštou prostřednictvím svého obhájce odvolání směřující do výroků o vině i trestech rovněž obžalovaný. Toto odvolání po doručení písemného vyhotovení rozsudku dne 30. 6. 2014 a po výzvě soudu ve smyslu ustanovení § 251 odst. 1 tr. ř. ze dne 8. 7. 2014, doručené 10. 7. 2014, obžalovaný rovněž prostřednictvím obhájce dne 15. 7. 2014 odůvodnil (č.l. 2114 – 2223).

V úvodní části tohoto opravného prostředku vypočítává a zčásti interpretuje odvolatel důkazy, o které nalézací soud opírá své rozhodnutí s výhradou, že na ně bude blíže reagovat v dalších pasážích stejně jako na učiněné skutkové a právní závěry. Za potřebné však považuje vyjádření o tom, jak především na počátku přípravného řízení byl obžalovaný a jeho obhájce konfrontován se zástupci tisku a médií a byla jim opakovaně nabízena možnost účastnit se diskusních debat v různých druzích médií na téma zavinění obžalovaného v této kauze nebo v kauze odposlechů se zcela jednoznačnou snahou sdělovacích prostředků ovlivnit vývoj kauzy v neprospěch obžalovaného. Toto je sdělováno v rámci tohoto odvolacího prostředku proto, že ne každý včetně justice je schopen takovému tlaku odolat, když takovýto přístup lze předpokládat u profesionála, ale nelze mít tuto jistotu například u přísedících. Sám obhájce si opakovaně přečetl (a nepochybuje, že všichni na věci profesně zúčastnění též) řadu rádoby zasvěcených převážně negativních komentářů, vyslechl při telefonátech se zástupci tisku a dalších médií řadu sugestivních a kapciózních otázek a byl dotazován ze strany sdělovacích prostředků opakovaně na délku trestního řízení v této věci. Délku přípravného řízení lze komentovat skutečně jako neobvyklou, protože ke skutku došlo dne 23. 3. 2012, tedy před více jak dvěma lety a v přípravném řízení jeho délka jde zcela na úkor orgánů činných v přípravném řízení trestním. Obhajobě sice nejsou známy náklady tohoto trestního řízení, ale zcela jistě půjdou do milionů korun a téměř nezbytně je nutné na tento odhad navázat konstatováním, že rozhodně nebývá běžné, aby dopravní nehodě byla ze strany policie a státního zastupitelství věnována taková pozornost, realizováno takové množství úkonů včetně vyšetřovacích pokusů a prověrek výpovědí na místě (kdy byla zastavena na místě dopravní nehody na dva dny doprava).

Obhajoba vyslovila názor, že jen díky nadměru zvýšenému zájmu veřejnosti a „popularitě“ klienta a veřejné objednavce a poptávce je této trestní věci věnována taková mediální pozornost, která je objektivitě věci a jejímu řádnému objasnění na škodu. V této věci je poukazováno, že i na samém počátku trestního řízení byly zaznamenány určité prvky nestandardního postupu policistů, i když samotné vyšetřování vedené posléze PČR Hradec Králové je možno považovat za korektní. Pokud byl před prostudováním spisu při posledním výslechu obžalovaný upozorněn na přísnější kvalifikaci svého jednání pod bodem 2) usnesení o zahájení trestního stíhání jako pokusu trestného činu vraždy, nepovažovala to obhajoba za právní názor policejního komisaře, nýbrž za právní názor dozorující státní zástupkyně v té době již Městského státního zastupitelství v Praze.

Městské státní zastupitelství v Praze v podané obžalobě konstatovalo podle názoru dozorové státní zástupkyně stav dokazování ke dni podání obžaloby a z provedených důkazů uzavřelo, že pod bodem 1) obžaloby klient naplnil po objektivní stránce znaky skutkové podstaty přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a pod bodem 2) obžaloby měl klient naplnit po objektivní i subjektivní stránce znaky skutkové podstaty pokusu zločinu vraždy dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 140 odst. 1 tr. zákoníku. V kontextu hodnocení jednání obžalovaného soudem pod bodem ad 1) výroku rozsudku považuje odvolatel stejně jako soud skutková zjištění za jednoznačná a nezpochybnitelná. Zcela odlišná je však situace týkající se skutkových zjištění a na ně navazujících právních závěrů ohledně jednání pod bodem ad 2) výroku rozsudku, kde nalézací soud činí závěr o tom, že tvrzení obžalovaného, že poškozenou neviděl a že ji tedy nesrazil úmyslně, je vyvráceno důkazy provedenými v hlavním líčení. S tímto názorem odvolatel nesouhlasí a v dalších pasážích svého opravného prostředku proto polemizuje s důkazy, o které nalézací soud své závěry skutkové a právní opřel.

Kriticky se vyjadřuje k odposlechům obžalovaného z předmětného dne (23. 3. 2014), kdy došlo k dopravní nehodě, které soud povolil a které byly předloženy státní zástupkyní poslední den hlavního líčení před závěrečnými řečmi s odůvodněním, že předává krátkou cestou čtyři kusy CD označených BOBON 03, BOBON 29, BOBO 13 a BOBO 17 – autorizované záznamy útvaru zvláštních činností, na nichž jsou zachyceny výstupy z odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu dle § 88 tr. ř. a výstupy pořízené při sledování osob a věcí dle § 158d tr. ř. s tím, že se jedná o materiály z trestní věci vedené na Vrchním státním zastupitelství Olomouc, pobočka Ostrava pod sp. zn. 4 VZV 5/2013, které jsou procesně použitelné dle § 158d odst. 10 tr. ř. a § 88 odst. 6 tr. ř. ve věci vedené zdejší soudem, což doložila fotokopii návrhů a žádostí státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci – pobočka Ostrava a příkazy a povoleními soudu, které rovněž předala soudu zároveň s protokoly o záznamu telekomunikačního provozu a záznamu pořízeného při sledování osob a věcí, když k dotazu soudu u hlavního líčení dne 29. 4. 2014 uvedla, že jimi bude prokazovat, že obžalovaný věděl o tom, že ženu srazil, že letěla přes kapotu a jedná se o hovory obžalovaného z předmětného dne, kdy došlo k celé události, jednak tedy k dopravní nehodě a potom k následnému ději a poté jimi hodlá prokazovat skutečnosti, za kterých došlo k poranění hlavy obžalovaného na začátku února 2013, to že manželka obžalovaného tyto skutečnosti sdělila lékařům v ÚVN a v posudku následně je trošku něco jiného a dále bude prokazovat ne nepodstatné skutečnosti ohledně obhajobou zadávaných znaleckých posudků s tím, že jejich závěry byly předjímány předem.

Obhajoba zpochybňuje regulérnost využití těchto odposlechů tím, že ve věci vedené Vrchním státním zastupitelstvím Olomouc, pobočka Ostrava, pod sp. zn. 4 VZV 5/2013 od 6. 1. 2012 nebylo proti obžalovanému do současnosti (tj. přes dva a půl roku) zahájeno trestní stíhání, o části použitých odposlechů ze dne 23. 3. 2014 je možné konstatovat jejich použití dokonce ještě před zahájením trestního stíhání v této věci, ke kterému došlo až na základě usnesení podle § 160 odst. 1 tr. ř. ze dne 25. 3. 2014 a nelze samozřejmě opomenout ustanovení § 88 odst. 7 tr. ř., podle kterého nebude-li v trestní věci Vrchního státního zastupitelství Olomouc – pobočka Ostrava takové trestní stíhání zahájeno, což samozřejmě nelze vyloučit, bude za předpokladu, že při odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu nebyly

zjištěny skutečnosti významné pro trestní řízení, na místě postupovat zákonnou cestou a po souhlasu soudu a v přípravném řízení státního zástupce záznamy bezodkladně zničit po třech letech od pravomocného skončení věci, když v takovém případě by tyto odposlechy samozřejmě nikdy a nikde tzn. ani v této věci nezazněly. Obhajobě je samozřejmě znám důvod uvedený v ustanovení § 88 odst. 6 tr. ř., pro který mohou být jako důkaz povoleny odposlechy v jiné trestní věci, nicméně je současně nesporné, že tento důvod je založen pouze kvalifikací jednání obžalovaného orgány činnými v trestním řízení a pokud by bylo toto jednání posouzeno, což není samozřejmě vyloučeno, jako nedbalostní trestný čin, použití odposlechů z jiné trestní věci by bylo zcela vyloučeno.

Zejména je však vytýkáno porušení práva obžalovaného na spravedlivý proces dle čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod mj. proto, že byly nejen před obhajobou zatajeny a byly-li by tyto důkazy přes svou spornost o jejich použití založeny do spisu včas, bylo by možné takto předloženým důkazům podřídit i minimálně ze strany obhajoby realizované dokazování, že by se obhajoba zaměřila důsledně na prokazování skutečností, o které je jak státním zastupitelstvím, tak v konečné fázi soudem opírán závěr o vině obžalovaného úmyslným trestným činem na základě důkazu založeného do spisu poslední den před rozsudkem s dopředu vyloučenou možností pokusit se řádným dokazováním takovýto závěr vyloučit.

Zásadní bylo objasnění, zda obžalovaný informaci o sražení poškozené dostal od zasahujících policistů, jak to naprosto jednoznačně vyplývá z rozboru obsahu jejich dosavadních výsledků a následně tuto informaci použil při telefonování v odposleších zmíněným osobám, nebo zda si tuto informaci pamatoval sám, jak dovozuje státní zastupitelství i soud. Obhajoba bez rozboru těchto okolností, který ovšem nebylo možné učinit s předstihem právě s ohledem na pozdní předložení odposlechů, zvažovala v rámci tohoto odvolání návrh na opakovaný výslech policistů právě k těmto okolnostem, avšak při publicitě, kterou tato kauza měla a kterou měly právě tyto odposlechy a při vědomí, že všem přítomným novinářům bylo umožněno při hlavním líčení jejich nahrávání a při jejich následném přehrávání či publikaci všemi novináři téměř ve všech sdělovacích prostředcích, včetně TV a rádií, je opakovaný výslech nemyslitelný a předložení odposlechů až při hlavním líčení (bez ohledu na již obhajobou vytýkaná další pochybení) vadou nezhojitelnou, neboť výsledky policistů k objasnění právě této otázky mající jak podle názoru státního zastupitelství, tak podle názoru soudu zcela zásadní význam v otázce zavinění, jsou pro veřejnou publikaci těchto odposlechů neopakovatelné a nerealizovatelné právě díky skutečnosti, že státní zastupitelství vytáhlo tento důkaz v poslední den hlavního líčení a trvalo na jeho provedení bez ohledu na výhrady obhajoby.

Obžalovaný v odvolání dále poukazuje na to, že dalšími důkazy majícími vyvracet jeho tvrzení, že poškozenou neviděl a že ji tedy nesrazil úmyslně, jsou podle nalézacího soudu výpovědi svědků, kteří průběh události přímo pozorovali, a to konkrétně svědků Bělohlávka, Buberleho, Drapeza, Havlíčka, Jelínka, Klača, Klímy, Petříčka a Veselého, kteří shodně potvrdili, že když poškozená doběhla ke stojícímu vozidlu obžalovaného, poté, kdy ujel od dopravní nehody, kterou způsobil a byl nucen zastavit na semaforech, přiběhla z levé strany, pokoušela se bezúspěšně otevřít dveře u řidiče, klepala na ně, bylo evidentně zamčeno, poté se přesunula před přední část vozu, bouchala do kapoty, křičela, snažila se upoutat pozornost lidí a

znovu se snažila přimět řidiče k vystoupení z vozidla a řešení dopravní nehody, na toto její jednání bylo reagováno tak, že obžalovaný na ni začal s vozidlem opakovaně (dvakrát) popojíždět, na túrování vozu žena reagovala zvýšením intenzity hlasu a zvýšením intenzity bouchání do kapoty, odtlačoval ji a ve chvíli, kdy se na semaforu rozsvítilo zelené světlo, a kdy se poškozená stále nacházela v úrovni pravé přední části vozidla, konkrétně v místě uložení pravého předního světlometu, se rozjel vpřed a akceleroval, přesto, že se poškozená nacházela v koridoru pohybu vozidla, následně došlo k nárazu do těla poškozené. Takové obecné hodnocení svědeckých výpovědí soudem se komplikovaně komentuje, obhajoba v rámci písemného závěrečného návrhu poskytla podrobný rozbor svědeckých výpovědí jak z přípravného řízení, tak z řízení před soudem, ne zcela korespondující těmito úvahám nalézacího soudu, na který v rámci odvolání znovu odkazuje. Ve výpovědích svědků nalézá značné rozpory ohledně líčení skutkového děje. Ty nemůže zhojit ani jediný nehodový děj zkonstruovaný revizním znaleckým posudkem ÚSI VUT Brno včetně posudku Doc. Ing. Drahotského, který se nezabýval ani výhledovými možnostmi jednotlivých svědků z hlediska posouzení věrohodnosti jejich výpovědí. Proto také obhajoba žádala v rámci otázek položených DEKRA Automobil a.s. mj. zjistit a případně vyloučit přítomnost vozidel jednotlivých svědků v místě dopravní nehody a po jak dlouhou dobu, případně určit vzdálenosti vozidel svědků od místa nehodového děje, zjistit pozorovací úhly, případně překážky ve výhledu jednotlivým svědkům, kterými se posudek Doc. Ing. Drahotského nezabýval vůbec a stejně tak obhajobu naprosto důvodně zajímalo zodpovězení otázek spojených se značným provozem automobilů na místě v době dopravní nehody, případně skutečnost, zda se nějakým, byť pasivním způsobem na nehodovém ději nemohly podílet, protože ze zmíněného videozáznamu byl patrný relativně čilý dopravní ruch včetně neidentifikovaných automobilů pohybujících se v blízkosti poškozené.

Odvolání poukazuje rovněž na to, že je komplikované při četnosti a opakování výpovědí jednotlivých svědků odlišit to, co si o předmětné události skutečně zapamatovali a byli schopni si vybavit a reprodukovat a to, co je zcela nesporně ovlivnilo v důsledku dlouhotrvající mediální „masáže“ a nekončící kampaně ve sdělovacích prostředcích, hodnotící permanentně všechny aspekty kauzy včetně obsahu svědeckých výpovědí. Někteří ze svědků se totiž k věci vyjadřovali před orgány činnými v trestním řízení 5x, nejprve na úřední záznam o podání vysvětlení, poté na protokol o výslechu svědka, do protokolu o prověrce výpovědi, do protokolu o vyšetřovacím pokusu a u hlavního líčení a v průběhu celého trestního řízení někteří ze svědků poskytovali interview různým druhům médií, a odlišit, co si skutečně pamatovali a co do své výpovědi pojali na základě médií sdělovaných skutečností, je velmi složité.

Obhajoba nesouhlasí asi s hodnocením svědectví poškozené Thuong Nguyenové nalézacím soudem s odkazem na to, že byla vyslýchána téměř s měsíc a půl trvajícím odstupem a byla ovlivněna odškodným, které poskytl obžalovaný. Takové hodnocení je dle odvolání založeno na subjektivní ničím nepodložené domněnce, protože poškozená popsala nehodový děj stejně jako většina svědků. Neprávem je také hodnocena výpověď příbuzné poškozené Anthi Dinh jako technicky nepřijatelná pouze s odkazem na revizní znalecký posudek.

Nejobsáhlejší pasáž odvolání obžalovaného představují námítky směřující proti znaleckému dokazování z oboru doprava (str. 25 - 40). Obhajoba zde

interpretuje závěry znaleckého posudku zpracovaného Doc. Ing. Drahotským, PhD., který byl opatřen orgány činnými v trestním řízení, závěry posudku ústavu DEKRA Automobil a.s., který byl předložen obhajobou v soudním stadiu řízení a závěry ústavního revizního znaleckého posudku VUT ÚSI Brno, který byl přibrán nalézacím soudem s ohledem na výrazné odlišnosti závěrů obou předchozích znaleckých důkazů.

Zakotveny jsou zde výhrady, které specifikoval znalecký posudek ústavu DEKRA Automobil a.s. ohledně znaleckého posudku Doc. Ing. Drahotského PhD. a vyjádření ústavního posudku VUT ÚSI Brno k oběma předchozím znaleckým posudkům.

Odvolání se kriticky vyjadřuje k postupu nalézacího soudu, který vzal za základ svých skutkových zjištění ústavní znalecký posudek VUT ÚSI Brno, aniž by akceptoval návrhy obhajoby na doplnění znaleckého dokazování z oboru dopravy, čímž došlo k porušení práva obžalovaného na spravedlivý proces. Obžalovaný proto své důkazní návrhy znovu opakuje v rámci podaného odvolání.

Konkrétně činí:

1) Návrh na výslech zpracovatelů posudku DEKRA Automobil a.s. ke konzultaci závěrů znaleckého revizního posudku z oboru doprava ÚSI VUT Brno jednak k výhradám, které revizní posudek má k závěrům a obsahu posudku DEKRA Automobil a.s., neboť ÚSI VUT Brno provedl revizní posudek bez jediné simulace s tvrzením, že příslušné softwarové programy včetně PAM Crash se pro simulaci pomalých nehodových dějů nehodí, přičemž obhajoba přinesla důkazy o opaku a současně existoval od doby přibrání ústavu nesplněný požadavek obhajoby na přepočítání výsledků DEKRA Automobil a.s. obsažených v posudku, a to zejména s ohledem na v revizním posudku vyslovené spekulace týkající se závěrů DEKRA Automobil a.s. včetně článků Dr. Hynčíka z ZČU Plzeň, jednoho z autorů figuríny Virthuman použité DEKRA Automobil a.s. a vyvinuté výhradně pro simulace srážek vozidel s chodci. Články založené do spisu v anglickém jazyce byly publikovány na konferenci SAE v USA (SAE = Society of Automotive Engineers) a pro účely jejich přezkoumání odvolacím senátem byly přeloženy do českého jazyka. Článek se zabývá validací figuríny podle celé řady kritérií tak, aby splňovala nejnáročnější požadavky pro simulaci střetu a s cílem vývoje prostředků pro ochranu chodců. Použitý software PAM Crash využívají celosvětově renomované automobilky (VW, AUDI, Bentley, LAMBORGHINI, ŠKODA, SEAT, BMW, DAIMLER, HYUNDAI, HONDA, NISSAN aj.), když v tomto kontextu se tvrzení Doc. Vémoly z ÚSI VUT Brno o nevhodnosti použitého softwaru na pomalé nehodové děje jeví přinejmenším zavádějící, když právě software PAM Crash pracuje s excelentními algoritmy kontaktu těles s deformovatelnými modely částí vozidel (na rozdíl od softwaru použitého ÚSI Brno, model použitý DEKRA Automobil a.s. má několik stovek tisíc elementů zaručujících dokonalý tvar modelu vozidla i figuríny), které umožní získat naprosto věrné hodnoty kontaktních sil na jednotlivé části figuríny Virthuman, což byla základní myšlenka pro použití tohoto softwaru. Výsledky vypočítané DEKRA Automobil a.s. jednoznačně prokazují, že při rozjezdu Porsche z nulové hodnoty kontaktní síly mezi hrudní oblastí figuríny a kapotou vozidla nemohly dosáhnout hodnot, které by způsobily zlomeniny žeber, a zároveň kontaktní síly, které by vznikly v obličejové krajině, by způsobily vážné zlomeniny lebky. Takovéto zranění ale

nebylo u poškozené nalezeno. Naopak, kontaktní síly způsobené pádem poškozené na vozovku poté, co by se aktivně zachytila částí pravých předních dveří Porsche, vysvětlují většinu nalezených zranění, když hodnocením těchto závěrů DEKRA Automobil a.s. se ÚSI VUT Brno při hodnocení posudku DEKRA Automobil a.s. vůbec nezabývá a mj. rychlost vozidla Porsche při rozjezdu, kterou analyzoval ÚSI VUT Brno a zpochybňuje tak analýzu DEKRA Automobil a.s., neodpovídá maximálním výkonovým parametrům vozidla (4 m. s – 1) jedoucího na první a druhý převodový stupeň, které DEKRA Automobil a.s. změřila při výkonovém testu na Letišti v Pardubicích a ÚSI VUT Brno tak použilo technicky nepřijatelnou vyšší hodnotu zrychlení, což jsou pouze laické výhrady bez možnosti konzultovat je se zpracovatelem posudku.

2) Návrh na výslech zpracovatelů posudku DEKRA Automobil a.s. k závěrům obsaženým v příloze č. 4 znaleckého revizního posudku z oboru doprava ÚSI Brno zpracovaného společností CoSIS, s cílem objasnit skutečnosti zde tvrzené.

3) Návrh na výslech neznámého zpracovatele stanoviska v příloze č. 4 znaleckého revizního posudku ÚSI VUT Brno k závěrům o použití softwaru PAM Crash pro identifikaci průběhu nehod jako nikoli běžného použití (opak vyplývá ze stanoviska spolutvůrce Luďka Hynčíka ze dne 28. 4. 2014), dále k závěru o nevhodném nastavení kontaktů a k tvrzení, že DEKRA Automobil a.s. realizovala pouze sedm výpočtů (simulací), když ze sdělení zpracovatelů obhajoba ví, že jich bylo více jak sto.

4) Návrh na výslech zpracovatele konzultační zprávy MUDr. Miroslava Hirta, CSc., neboť posudek ÚSI VUT Brno, resp. jeho závěry vycházejí naprosto rigorózně ze závěrů konzultační zprávy tohoto znalce z oboru zdravotnictví odvětví soudní lékařství, která je přílohou č. 5 znaleckého posudku.

5) Návrh na výslech znalce MUDr. Michala Berana k obsahu konzultační zprávy a jejím závěrům vypracovaných znalcem z oboru zdravotnictví odvětví soudní lékařství MUDr. Miroslavem Hirtem, CSc., zejména tam, kde se objevují výhrady k obsahu jeho posudku, když obhajoba nemůže opomenout, že MUDr. Michal Beran, PhD. ve svém posudku rovněž poukazuje i na sdělení konzultanta Ing. Jiřího Gregory, znalce z oboru doprava, odvětví doprava silniční a městská, který se zabýval i otěry na vozidle a zjistil přitom, že z prvotní fotodokumentace pořízené po nehodě je zřejmé, že karoserie vozidla je zcela čistá, beze stop prachu, či jiných nečistot a stejně tak ze snímků provedených po přepravě vozidla do garáží MV ČR je zřejmé, že vozidlo je opět čisté, beze stop prachu, není zřejmý žádný otěr ani poškození, které by bylo v rozporu s poškozením vzniklým při střetu s vozem Volvo a naopak při provedení další prohlídky, k níž došlo až o měsíc později, byly identifikovány na mnoha místech na pravé přední části vozidla a pravém boku otěry prachu. Při porovnání s předchozími snímky je patrné zaprášení se stopami po kapkách, které však vzniklo v době po nehodě. Z provedeného rozboru byl stanoven soudem nevyhodnocený závěr, že většina otěrů zjištěných na vozidle nelze jednoznačně přiřadit kontaktu poškozené s vozidlem (se kterými částmi vozidla měla poškozená kontakt).

Teprve po realizování těchto důkazních návrhů bude možno činit dle odvolání spolehlivé závěry o nehodovém ději a jeho skutkových dopadech.

Obhajoba vyjadřuje rovněž nesouhlas se znaleckým dokazováním zaměřeným na stanovení rozsahu trestní odpovědnosti obžalovaného za inkriminované jednání. Neztotožňuje se se závěrem nalézacího soudu, že subdurální hematom a organický psychosyndrom neměl vliv na kvalitu kognitivních funkcí obžalovaného. To spadá do kompetence neurologie, nikoli do kompetence psychiatrie či psychologie, a proto se jeví otázka výsledku MUDr. Häckela jako neurochirurga podávajícího v této věci posudek event. i neurologa k otázkám diagnostiky a léčby všech problémů centrální nervové soustavy naprosto nezbytnou, protože psychiatrie se sice zabývá podobně jako neurologie poruchami funkce mozku, ale na rozdíl od neurologie jsou předmětem zájmu psychiatrie spíše poruchy vyšších mozkových funkcí, u kterých často není zřejmý jasný organický substrát, když psychiatrie má na rozdíl od neurologie mnohem blíže k humanitním než k přírodním vědám a případné neurologické vyšetření je modifikací obvyklého interního vyšetření se zvláštním důrazem na vyšetření funkce nervového systému, což je z hlediska posouzení trestní odpovědnosti klienta zcela nezbytné.

Všechny shora obhajobou specifikované výhrady se týkají nedostatečně prokazaného skutkového děje, na základě jehož rozboru a závěrů o jeho prokázání navazuje nalézací soud na právní zhodnocení jednání klienta, které odůvodňuje na č.l. 56 až 60 rozsudku, kdy jeho jednání pod bodem 1) výroku rozsudku kvalifikuje stejně jako státní zástupkyně v podané obžalobě jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a pokud jde o právní posouzení jednání obžalovaného pod bodem 2) výroku rozsudku, které státní zástupkyně městského zastupitelství kvalifikovala jako pokus zločinu vraždy dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 140 odst. 1 tr. zákoníku, dochází nalézací soud k závěru o kvalifikaci jednání jako zvlášť závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, když tuto odlišnou kvalifikaci opírá o v této věci učiněná skutková zjištění a okolnosti tohoto případu.

S uvedeným právním názorem o nemožnosti kvalifikovat jednání obžalovaného jako pokus zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 k § 140 odst. 1 tr. zákoníku se obhajoba ztotožňuje, neztotožňuje se však s úvahami o kvalifikaci jeho jednání jako zvlášť závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku spáchaného v eventuálním úmyslu, neboť pro takovýto závěr nejsou skutková zjištění úplná a dostatečná, byť je za taková nalézací soud označuje. Obhajoba vnímá otázku, kterou se nalézací soud snažil na základě skutkových zjištění objasnit a to, zda v jeho jednání lze spatřovat úmyslné zavinění, či zda se jedná toliko o nedbalost ve vztahu k objektivně zjištěné těžké újmě na zdraví jako následku jeho jednání jako otázku primární týkající se míry zavinění a trestní odpovědnosti obžalovaného. Stejně tak vnímá při definici eventuálního úmyslu a vědomé nedbalosti velmi tenkou hranici mezi těmito formami zavinění a tento svůj právní názor opírá o shora specifikované výhrady k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a uzavírá, že bez doplnění dokazování navrženého obhajobou není reálné posoudit, zda ohledně samotného ublížení na zdraví lze v jednání obžalovaného dovodit úmysl (nepřímý), jak činí již v tomto stadiu předčasně nalézací soud, či zda se jedná o vědomou nedbalost tak, jak od samého počátku tvrdí obhajoba. I za takto nedostatečně zjištěného skutkového stavu se otázka zavinění obžalovaného nalézacímu soudu nejevila vůbec tak jednoznačná, jak ji kategoricky v závěrečném návrhu prezentovala státní zástupkyně. Připouští-li sám soud

pochybnosti o formě zavinění obžalovaného, pak je bez dalšího na místě aplikace základní zásady in dubio pro reo, dle níž je třeba v pochybnostech postupovat ve prospěch obžalovaného, což rozhodně soud v této věci neučinil, naopak postupoval v rozporu s touto zásadou, čímž mj. porušil i jedno ze základních práv obžalovaného zakotvené v čl. 4 odst. 2 Listiny práv a svobod.

Závěrem odvolání obhajoba konstatuje, že všechny výše uvedené skutečnosti svědčí o tom, že obžalovaný nejednal s úmyslem (a to zcela jistě ani nepřímým) způsobit poškozené jakoukoliv újmu na zdraví. Nejen, že soudem tvrzený opak nebyl v provedeném řízení prokázán, ale byl přímo dokonce řadou důkazů, které soud nevyhodnotil (dostatečným způsobem) nebo k nim nepřihlédl, vyloučen, a nalézací soud se nesnažil ani doplnit dokazování tak, aby na základě úplných skutkových zjištění mohl rozhodnout o míře zavinění eventuálně o trestu, když v tomto soudem odmítnutém právu klienta na provedení navrhovaných důkazů, které mohou zejména za dané kvalifikace přinést zásadní zvrat při posouzení věci jako celku ve prospěch, nikoli pouze v neprospěch obžalovaného, a jejich neprovedení je porušením práva na spravedlivý proces tak, jak je zakotvenou v čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Podle názoru obhajoby tak v hodnocení skutkových zjištění absentuje určitá část faktů (skutečností, shora specifikovaných), která v řízení vyšla najevo, avšak nalézací soud je nezhodnotil, aniž by (dostatečným způsobem) odůvodnil jejich irelevantnost. S ohledem na shora uvedené skutečnosti je proto navrhováno, aby Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu tohoto odvolání napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr. ř. zrušil ve výrocích o vině i trestech a protože navrhovaný a předpokládaný rozsah doplnění dokazování je nad možností odvolacího soudu, věc podle § 259 tr. ř. vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí s pokynem doplnit dokazování v odvolání naznačených směrech a teprve poté učinit ve věci rozhodnutí nově.

Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, byly provedeny řádným způsobem veškeré důkazy významné pro objasnění skutečného stavu věci při dodržení všech zákonných ustanovení, jimiž se má zabezpečit právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Provedené dokazování je proto úplné a řízení předcházející napadenému rozsudku nevykazuje takové procesní vady, na něž by bylo nutno reagovat postupem podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.

Městský soud vedl dokazování způsobem a v rozsahu předpokládanými v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., když důsledně postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a při svém rozhodování z takto zjištěného stavu vycházel.

Ve vztahu k významným skutkovým okolnostem postupoval nalézací soud ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., když v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů náležitě zhodnotil provedené důkazy na podkladě svého vnitřního přesvědčení, které však bylo zjevně založeno na uvážení všech okolností případu jak

jednotlivě, tak i v jejich souhrnu a ve vzájemných souvislostech. Své logické postupy, na podkladě nichž k těmto závěrům dospěl, městský soud v odpovídajících pasážích odůvodnění rozsudku zdůvodnil tak, jak mu ukládá ustanovení § 125 tr. ř., stručně a srozumitelně v nich vyložil, které skutečnosti vzal za spolehlivě prokázané a o které konkrétní důkazy tato svá skutková zjištění opřel, a podrobně z nich uvedl, jakými úvahami se řídil při hodnocení věrohodnosti a důkazní síly jednotlivých provedených důkazů. Vrchní soud v Praze se s argumentací Městského soudu v Praze, až na výtky dále citované, ztotožňuje a na závěry rozvedené v odůvodnění napadeného rozsudku v plném rozsahu odkazuje.

S ohledem na obsah odvolacích námitek obou procesních stran považuje nicméně odvolací soud za potřebné zdůraznit následující skutečnosti.

Odvolání obžalovaného shodně jako v závěrečné řeči před nalézacím soudem s ještě obšírnějším komentářem opět namítá a zpochybňuje veškeré důkazní závěry a skutková zjištění, které nezapadají do vzorce jeho obhajoby.

Kriticky se staví obhajoba k délce a ekonomické náročnosti (náklady do milionů) přípravného řízení, kde bylo realizováno neúměrné množství procesních úkonů, zcela neobvyklé při objasňování dopravních nehod. To vyvolává dojem, že rozsah dokazování je poplatný veřejné objednávce založené na zájmu ohledně popularity obžalovaného, což bylo řádnému objasnění věci na škodu.

S tímto názorem nelze souhlasit. Z celého průběhu trestního řízení je naopak patrna maximální snaha ve věci činných orgánů posuzovanou trestní věcí již z úřední povinnosti pečlivě objasnit a zároveň dle možností vyhovět náročnosti a aktivitě požadavků obhajoby.

Neprávem proto odvolání obžalovaného poukazuje na nestandardní postup policie na počátku přípravného řízení. Veškeré výhrady, které obhajoba měla, u příslušných policejních orgánů uplatnila. Byly také předmětem přezkumu státního zastupitelství, které nezaznamenalo žádná pochybení (např. č.l. 21 – 24, 66 – 68, 242 – 244).

Naopak odvolací soud shledal sám nestandardní postup při dokazování znaleckým posudkem z odvětví psychiatrie a psychologie, které je svěřeno do výlučné kompetence konkrétních ve věci příbraných znalců z tohoto oboru. Jim jediným také přísluší realizace příslušných metod zkoumání. Z povahy znaleckého zkoumání je proto zřejmé, že jakékoliv zásahy procesních stran do realizace odborných postupů jsou nepřijatelné. Takto lze proto vyhodnotit jako zcela netolerovatelnou přítomnost obhájce při znaleckém vyšetření obžalovaného. Ten také nepřijatelným způsobem zasáhl do klinického vyšetření obžalovaného znalci pokynem, že „na jeho doporučení se nebude posuzovaný vyjadřovat k množství vypitého alkoholu, aby to nemohlo být využíváno jako důkaz viny“ (č.l. 105).

Iniciativa obhájce být přítomen při ohledání dle § 114 odst. 1 tr. ř. týkající se poškozené byla zamítnuta s poukazem na větu druhou citovaného ustanovení.

Ne zcela srozumitelný byl rovněž postup nalézacího soudu, který podle § 200 odst. 1 tr. ř. při hlavním líčení dne 17. července 2013 na základě doporučení svědka

PhDr. Ivana Doudy (č.l. 1519) a posléze i obhájce obžalovaného vyloučil veřejnost a média po dobu výslechu tohoto svědka a znalců psychiatra a psychologa, když z obsahu těchto důkazů se nenabízel žádný ze zákonných důvodů specifikovaných v § 200 odst. 1 tr. ř., který by takový postup racionálně odůvodňoval.

Odvolatel označuje za porušení práva na spravedlivý proces důkazní využití autorizovaných záznamů útvaru zvláštních činností, na nichž jsou zachyceny výstupy z odposlechnů a záznamů telekomunikačního provozu dle § 88 tr. ř. a výstupy pořízené při sledování osob a věcí dle § 158d tr. ř. v trestní věci vedené na Vrchním státním zastupitelství Olomouc, pobočka Ostrava, pod sp. zn. 4 VZV 5/2013, v posuzované trestní věci proti obžalovanému JUDr. R.J.

Tomuto postupu, který jinak i dle obhajoby formálně splňuje procesní podmínky zakotvené v § 158d odst. 10 tr. ř. a § 88 odst. 6 tr. ř. je odvoláním vytýkáno, že předmětné materiály předložila státní zástupkyně soudu prvního stupně až v závěru hlavního líčení dne 29. 4. 2014. Tím odejmula obhajobě možnost na obsah těchto důkazů reagovat. Tato námitka ovšem postrádá opodstatnění. Trestní řád nikterak časově neomezuje možnosti procesních stran ohledně podávání důkazních návrhů, a to až do doby, než prohlásí předseda senátu dokazování za skončené a udělí slovo k závěrečným řečem (§ 216 odst. 1 tr. ř.). Navíc obsah předmětných záznamů není natolik rozsáhlý, že by vylučoval snadnou orientaci v zachycené problematice. Obhajoba nebyla zbavena ani možnosti konfrontace informací v záznamech obsažených s obsahem svědeckých výpovědí policistů, kteří s obžalovaným přišli v době, kdy telefonoval, do styku. Ti potvrdili, že jmenovaný se od srážky s chodcem distancoval, připouštěl pouze účast na kolizi s jiným vozem, nikoli však jako iniciátor. Při telefonických kontaktech zachycených v odposleších uváděl skutečnosti, které ani policisté v této době neznali, že zraněná byla Asiatka, žena malého vzrůstu, že „mu hodila šipku na kapotu“, „sfoukla asi dvojité salto“ atd., což svědčí o tom, že o existenci poškozené v blízkosti vozidla i nárazu na ni autem dobře věděl a pohyb jejího těla po uvedeném střetu také sledoval.

Policisté, kteří konkrétně přišli do prvního kontaktu s obžalovaným a byli přítomni v době, kdy jmenovaný zájmové telefonáty uskutečňoval, shodně potvrdili, že při provádění hlídkové služby dostali od operačního důstojníka zprávu o nehodě, při níž řidič srazil chodce a z místa ujíždí, přičemž byly udávány směry, kterými se pohyboval. Blízko křižovatky ulic Pujmanova a Hvězdova řidič vystoupil z auta a utíkal do parku, kam jej pronásledoval policista Jaroslav Vrána. Ten potvrdil, že viděl utíkající osobu na vzdálenost 50 – 70 metrů. Na muže křičel, ať se zastaví, ale ten nereagoval. Když ho doběhl, tak přestal utíkat, vyčerpáním si sedl na lavičku a telefonoval (č.l. 1488). Tento svědek také vysvětlil, že byl zachycen televizním zpravodajstvím utíkající za obžalovaným a omylem byl takto v odvysílaném pořadu označován jako prchající obžalovaný. Dále se na místo dostavila hlídka MOP Pankrác ve složení Tomáš Lekeš a Patrik Dirbák, která vjela do parku služebním automobilem, přičemž ještě zaregistrovala kolegu z Podolí (svědka Vránu), jak utíká za nějakou osobou, která pak seděla na lavičce a po výzvě k prokázání totožnosti kladla nesmyslné otázky, jaký je důvod tohoto postupu, že nic nezpůsobila (č.l. 1483). Tito policisté spolu s kolegou Jaroslavem Vránou prováděli střežení osoby obžalovaného a zajišťování místa (č.l. 1484). Dále přišla do styku s obžalovaným policistka Jana Zelenková z oddělení řízení dopravy, která v té době vůbec nevěděla, že obžalovaný srazil nějakého chodce. Potvrdila, že obžalovaný mluvil zmateně a

řikal, že neudělal nic zlého (č.l. 1486). Policistka Věra Straková byla na místě, kde se nehoda stala, kde zjistila, že řidič měl srazit paní, která se mu snažila zabránit v ujetí, poté s kolegou pokračovala na místo, kde byl zadržen obžalovaný, kterého pak odvážela na odběr krve, který odmítl. Pokud se ho ptala, jestli ví, co se stalo, řekl, že si to nevybavuje (č.l. 1667).

Z výše uvedeného je zřejmé, že výpovědi policistů k této problematice byly opatřeny v nejširším reálně možném rozsahu. Je z nich patrné, že policisté nemohli předat obžalovanému bližší informace jak o samotné oběti, tak o dějovém průběhu střetu jeho auta s ní, protože je sami neznali. Ani doplňující výslech těchto svědků by proto nemohl přinést cokoliv nového ve prospěch obhajoby obžalovaného.

Neobstojí proto námitka, že byla nezákonně vyloučena možnost ověření, zda jmenovaný nemohl získat informace o průběhu události, v níž figurovala poškozená, z jiných zdrojů.

V této souvislosti je třeba připomenout, že běžně by tomuto důkaznímu prostředku byl přisuzován pouze podpůrný charakter. V posuzované trestní věci, kde doznání obžalovaného chybí, nabývá však interpretace detailů události následující bezprostředně po nehodě obžalovaným, jeho vlastními výrazovými prostředky, poněkud zlehčujícími osobu poškozené a závažnost možných důsledků, manželce a známým, na významu.

Hodnota těchto poznatků nemůže být devalvována zjištěním, že při styku s policisty ve stejné době, kdy uskutečňoval své telefonáty, obžalovaný nadále předstíral, že se sražením chodkyně nemá nic společného. Jmenovanému již muselo být zřejmé, že byl jako viník střetu s poškozenou ztotožněn, takže bude muset nést i trestněprávní důsledky svého počínání. V budoucím procesním postavení obviněného má pak právo hájit se jakkoli i svou vinu popírat.

Takový postoj neodporuje ani zjištění znalce psychologa, že obžalovaný v rozhovoru reaguje únikovými strategiemi, jeho ochota podat přesný a podrobný popis prožitých událostí je snížena (č.l. 109).

Irelevantní jsou pochybnosti obhajoby o procesní použitelnosti odposlechu ze dne 23. 3. 2012, když trestní řízení v posuzované trestní věci bylo zahájeno podle § 160 odst. 1 tr. ř. až 25. 3. 2012, stejně jako skutečnosti, jak by se důkazní situace vyvíjela stran tohoto důkazu, pokud by nakonec bylo inkriminované jednání posouzeno jako nedbalostní delikt.

Použití záznamu pořízeného za podmínek uvedených v § 88 odst. 6 tr. ř. je striktně vymezeno vedením trestního stíhání pro trestné činy specifikované v odst. 1 § 88 tr. ř., což bylo a je v posuzované trestní věci splněno, a nikoli datem zahájení příslušného trestního stíhání. Použití odposlechů v případě trestního stíhání pro nedbalostní trestný čin sice trestní řád nepřipouští, avšak o takovou situaci se v posuzovaném případě ani hypoteticky nejednalo, takže argumentace tohoto typu je nadbytečná.

Početnou skupinu důkazů představují v posuzované trestní věci svědecké výpovědi osob nacházejících se na místě činu v kritické době, kteří z různých

stanovišť a vzdáleností inkriminovanou událost sledovaly. Nálezací soud naprosto racionálně zohlednil při hodnocení těchto výpovědí skutečnost, že každý ze svědků disponoval jinými pozorovacími a výhledovými možnostmi, rozdílným emocionálním nábojem a zájmem o věc, čímž byl obsah každého jednotlivého svědectví specificky modifikován. To také vysvětluje, že se všechny výpovědi nemohou ve všech detailech shodovat, nicméně shodně výsledně charakterizují situaci tak, že vozidlo Porsche srazilo poškozenou, která se předtím pohybovala před přední částí vozidla, či v jeho těsné blízkosti. Technickou přijatelnost jednotlivých svědeckých výpovědí pak vyhodnotili znalci z oboru silniční dopravy na základě objektivizace jejich stanovišť a reálnosti výhledu podle kamerového videozáznamu GE Money Bank. Navíc s většinou svědků byly provedeny i prověrky výpovědi na místě a rekonstrukce, které nezaznamenaly podstatné změny od jejich původního vyjádření, maximálně vedly k jeho precizování při připomenutí si konkrétních podmínek na místě činu (např. svědkyně Pěkná).

Paradoxní se jeví, že právě obhajoba kritizuje, že spolehlivost jednotlivých svědectví byla ověřována rovněž náročnou formou proverek, vyšetřovacích pokusů a rekonstrukcí prováděných za přítomnosti a tudíž pod bezprostřední kontrolou zástupců procesních stran a odborného hodnocení soudních znalců. Odmítnout je nutno argumentaci, že až pětkrát opakované procesní kontakty orgánů činných v trestním řízení se svědky při jejich vytěžení, svědeckém výslechu, účasti na prověrkách a před soudem se mohou při trvalé „mediální masáži“ dle obhajoby podepsat na schopnosti svědků podat zcela objektivní výpověď.

Odvolání obžalovaného přehlíží skutečnost, že pravdivost svědecké výpovědi je garantována ve všech stádiích řízení hrozbou trestní odpovědnosti za trestný čin křivé výpovědi (§ 346 tr. zákoníku), jestliže svědek uvede nepravdu o okolnosti, která má význam pro rozhodnutí, nebo takovou okolnost zamlčí. V posuzované trestní věci nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by signalizovaly, že svědci mají jakýkoli subjektivní, pozitivní či negativní vztah k osobám obžalovaného či poškozené, které by ohrožovaly věrohodnost jejich výpovědí.

Obhajoba neprávem v odvolání opět zpochybňuje správnost a důkazní hodnotu svědeckých výpovědí rovněž s odkazem na „mediální masáž“, která dle jejího názoru intenzivně ovlivňovala svědky v neprospěch obžalovaného po celé trestní řízení ve věci.

Relevantní pro posouzení věci jsou pochopitelně pouze výpovědi učiněné v náležitém procesním postavení svědka v rámci trestního řízení nikoliv informace mediálně zpracované a zveřejněné. Přitom, jak je již shora konstatováno, jsou všechny svědecké výpovědi vzájemně zcela totožné v zásadní skutečnosti, že to bylo auto řízené obžalovaným, které srazilo poškozenou pohybující se v jeho těsné blízkosti.

V těchto intencích vypovídal i svědek Josef Klačo (č.l. 1667 – 1673), jehož auto stálo v kritické době za automobilem obžalovaného. Jeho usvědčující výpověď se snaží obhajoba zpochybnit s poukazem na sdělení svědka, že byl telefonicky kontaktován neznámou osobou a byl mu nabízen úplatek, když se nebude dostavovat k podání svědectví, k rekonstrukci, k soudu atd. (č.l. 1670). Tuto nabídku sice neakceptoval, ale bál se, aby se mu něco nestalo, policii to neoznámil, jelikož

důvěru k ní neměl stoprocentní, když viděl, jak se chovala k obžalovanému (č.l. 1671). Sdělil to však novináři Jiřímu Šídlovi z Hospodářských novin, jenž mu měl přislíbit setkání s vrchní státní zástupkyní, což se však neuskutečnilo. Obhajoba proto již před nalézacím soudem a opět v rámci odvolání navrhovala výslech tohoto novináře k uvedeným skutečnostem. Odvolací soud se zcela ztotožnil s názorem městského soudu ohledně nadbytečnosti opatření tohoto důkazu, neboť nevznikly pochybnosti o tom, že by došlo k jakémukoliv ovlivnění postoje svědka k plnění jeho povinností svědčit pravdivě v posuzované trestní věci, což jediné je pro rozhodnutí v tomto řízení podstatné. Z přípisu PČR SKPV Praha 1 ze dne 24. 1. 2014 (č.l. 1702) je zřejmé, že skutečnosti vyplývající ze svědectví Josefa Klače jsou z iniciativy MSZ Praha samostatně prověřovány pro podezření ze spáchání trestného činu podplácení podle ustanovení § 332 tr. zákoníku (č.j. KRPA – 392707-17/TČ-2013-001179-6).

Skutečnost, že ne všichni svědci obžaloby byli ochotni podat v posuzované věci svědectví demonstruje odvolání obžalovaného na postoji Miloše Vrby, který sice respektoval předvolání k hlavnímu líčení, k němuž se včas a řádně dostavil, ale uvedl, že vzhledem k závažným rodinným důvodům není schopen vypovídat (č.l. 1673). Že nešlo o výraz pouhé neochoty je však patrné z jeho vyjádření v přípravném řízení, kde vysvětlil odmítnutí podání výpovědi ve věci strachem o zdraví své a členů své rodiny. Příčiny těchto obav však nevedl. Jmenovaný přitom ihned po činu ve věci figuroval jako oznamovatel (č.l. 1084).

Odvolání obžalovaného namítá rovněž skutečnost, že nalézací soud nesprávně odmítl tu část výpovědi poškozené Thuong Nguyenové, která potvrzuje jeho obhajobu, že ji neviděl a nesrazil ji úmyslně. Vysvětlení soudu, že výpověď svědkyně byla ovlivněna delším časovým odstupem od celé události a existencí odškodného, které jí obžalovaný poskytl, považuje za jeho ničím nepodloženou domněnku, neboť poškozená popsala nehodový děj stejně jako většina svědků. Této argumentaci je možno přisvědčit, pokud jde o označení svého stanoviště v době nárazu auta obžalovaného, a to před pravým světlotmetem, jak to zakreslila sama poškozená na snímku obrysu automobilu (č.l. 473). Tato specifikace je konkrétní a přesná, nemožňující žádné výmluvy svědkyně na nesprávný překlad tlumočnice. Vyjádření jmenované, že „kdyby ten pán do mě chtěl narazit, tak by tak učinil již v době, kdy jsem stála před středem jeho vozu, možná mě poté již neviděl, protože byl opilý, tak do mě narazil“, má pouze charakter úvah snažících se vysvětlit jednání obžalovaného v jeho prospěch. Není nelogické, že soud shledal na straně poškozené důvod takového přístupu ve snaze odvděčit se obžalovanému za to, že s největším urychlením, ihned po vyčíslení způsobených škod, zbavil nejen poškozenou, ale i celou její rodinu nepříznivých ekonomických dopadů jím zaviněné nehody. Z obsahu spisu je také zřejmé, že vztah poškozené k podání adekvátního svědectví mohlo být ovlivněno nejen nepříznivým somatickým, ale i psychickým stavem.

Z lékařské zprávy Ortopedické kliniky FN Motol o léčbě pacientky Nguyenové Thuong hospitalizované od 27. 3. 2012 do 20. 4. 2012 (č.l. 503 – 509), která byla jedním z podkladů pro vypracování soudně lékařských znaleckých posudků, vyplynulo, že dne 10. 4. 2012 bylo žádáno psychiatrické konzilium pro úzkostné stavy lakrimace a nutnost úpravy medikace. Na tento den byl plánován výslech poškozené, neboť dle vyjádření ošetřujícího lékaře byla jmenovaná tohoto úkonu schopna. Účastníkům výslechu však bylo sděleno, že poškozená se na výslech necítí a nechce

tento den s nikým mluvit, takže byl výslech odvolán (č.l. 497). Z psychiatrického konzilia byl učiněn záznam „nyní zde byla PČR, ale pacientka nevypovídala, plakala. Je jí líto, co se stalo. Útržkovitě si pamatuje, jak ten pán do ní narazil a chtěl odjet, snažila se ho zastavit a on n a ni křičel a přešel ji... Někdy se jí o tom v noci zdá nebo když bouchnou dveře, tak se lekne. Trochu se i bojí, aby jí někdo neublížil...byla by nejradši, kdyby ji přejel někdo jiný...v noci nespí nebo se opakovaně budí, někdy se jí vrací vzpomínky a má strašný strach...lakrimace“. Diagnostikována byla anxiozně depresivní reakce na událost a somatický stav, incip. posttraumatická stresová porucha, byly předepsány léky a prováděna psychoterapie.

Při kontrole 19. 4. 2012 (č.l. 508) je konstatováno zlepšení spánku, ústup úzkosti, na nehodu si však pamatuje pouze útržkovitě, uváděna je rovněž anterográdní amnézie.

Výslech svědkyně byl potom proveden 9. 5. 2013, kdy jmenovaná uvedla k psychickému stavu, že je smutná a má problémy se spánkem, trpí každodenními velkými bolestmi hlavy (č.l. 468). Rovněž při prověrce na místě realizované 23. 6. 2013 upozorňovala, že jí není dobře, bolí ji hlava a proto mohou být v její výpovědi nepřesnosti (č.l. 480).

I tyto výše uvedené aspekty subjektivního a zdravotního charakteru na straně poškozené pomohou její přístup k podání svědectví vysvětlit, zejména když jmenovaná nezaznamenala, dle svého vyjádření, žádný nátlak, aby vypovídala určitým způsobem ze žádné strany (č.l. 468).

Obhajoba dle obsahu zdůvodnění považuje za těžiště odvolacích výhrad způsob a výsledky znaleckého dokazování ve věci. Zejména napadá přístup nalézacího soudu ke znaleckým posudkům z oboru dopravy, specializace posuzování příčin dopravních nehod.

Již orgány přípravného řízení byl k posouzení této problematiky přibrán Doc. Ing. Drahotský, PhD. Jednání řidiče vozidla Porsche v posuzovaném případě znalec z technického hlediska hodnotí jako neadekvátní vzniklé dopravní situaci. Řidič uvedl své vozidlo do dopředného pohybu v době, kdy se před vozidlem, tedy před pravou přední částí, nacházela chodkyně. Nebyla zjištěna žádná překážka, která by řidiči znemožňovala chodkyni vyskytující se před vozidlem registrovat v jeho následném koridoru pohybu. Z hlediska jednání řidičů a jejich schopnosti ovládat vozidlo je třeba poukázat na nutnost být si vědom rozměrového uspořádání svého vozidla, jeho obrysů v jednotlivých rovinách, aby následným jednáním nedocházelo k ohrožení bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu či bezpečnosti řidiče. Chodkyně, která byla následně sražena, vstoupila před přední část vozidla v době, kdy toto bylo v klidu, nepohybovalo se. Přestože se nacházela v jízdním pruhu určeném pro vozidla, svým jednáním vznik kolizní situace nevyvolala, tato byla vyvolána následným pohybem vozidla Porsche. Vozidlo se při primárním kontaktu nacházelo v levém jízdním pruhu přibližně souběžně s podélnou osou komunikace. Mechanismus sražení chodkyně a jejího pádu koresponduje se závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Ke sražení chodkyně vozidlem došlo v důsledku uvedení stojícího vozidla Porsche do pohybu v době, kdy se před jeho pravou přední částí v úrovni pravého předního světlometu nacházela poškozená, a to v důsledku jednání řidiče vozidla. Možnost zabránění vzniku kolizní situace lze

spatřovat v jednání řidiče vozidla, v jehož technických možnostech bylo registrovat chodkyni.

Znalec Ing. Doleček, kterého přibrala obhajoba, ve znaleckém posudku a u hlavního líčení uvedl v rozporu se znaleckým posudkem Ing. Drahotského, že v žádném případě při nehodě nedošlo k čelně-excentrickému střetu vozidla Porsche s chodkyní, při kterém by v okamžiku rozjezdu vozidla chodkyně stála před pravou stranou vozidla, resp. před jeho pravým světlotmetem. Dle tohoto znalce je příčinou předmětné dopravní nehody ta skutečnost, že řidič vozidla Porsche nesprávně odhadl odstup poškozené od pravého boku vozidla a rozjel se a následně došlo k jejímu zachycení pravým zpětným zrcátkem.

Obhajoba si s ohledem na závěr, že posudek Doc. Ing. Drahotského je zpracován v neprospěch obžalovaného jednoznačně na základě důkazů hovořících v jeho neprospěch, vyžádala posudek ústavu DEKRA Automobil a.s. Z posudku tohoto ústavu následně vyplynuly námitky, že k posudku Doc. Ing. Drahotského není přiložena předepsaná dokumentace, kterou má být protokol vstupních a výstupních parametrů (zadání a výsledky) použitých či dosažených při počítačové simulaci a ze stejného důvodu nebylo možné správnost jeho výpočtů ani postupu nikterak přezkoumat a zkontrolovat a z posudku byla patrná pouze obrazová vizualizace bez doložení předepsané dokumentace, což bylo důvodem, proč tento posudek nebyl pro ústav DEKRA Automobil a.s. přezkoumatelný, neboť z něho nebylo a není patrné, zda a jaký prováděl výpočet pomocí simulačních softwarů PC-Crash či Virtual-Crash nebo zda použil tyto programy pouze k počítačové vizualizaci. Simulacemi provedenými DEKRA Automobil a.s. ve třech simulačních softwarech Virtual Crash, PC Crash a PAM Crash byly zjištěny vzájemné konzistentní výsledky, ze kterých dále vyplynulo, že při postavení chodkyně před přední částí vozidla by třecí síly vyvolané mezi povrchem oděvu chodkyně a povrchem vozidla a dále i síly způsobené třením podpatků jejích zimních bot, způsobily na živém povrchu vozovky při rozjezdu vozidla z nulové rychlosti vtažení chodkyně pod přední spoiler a následně by došlo ke vtažení pod střední část podvozku vozidla Porsche či k přejetí dolních končetin od oblasti chodidel až po oblast pánevní, když takové zjištění je technicky nepřijatelné, neboť mu neodpovídá rozsah zranění chodkyně a rovněž vzdálenost „odhozu“ chodkyně neodpovídá dosažení zdokumentované konečné polohy chodkyně v místě za přechodem pro chodce. Stejně tak výpočtem nárazu vozidla Porsche do chodkyně pravou přední částí bylo sice prezentováno dosažení zjištěné konečné polohy chodkyně, avšak při technicky nepřijatelných vstupních hodnotách zrychlení vozidla (hodnota, již dle provedeného experimentu vozidlo nemohlo dosáhnout, a již dle videozáznamu v daném místě ani řádově nedosahovalo), dále pak poranění hlavy chodkyně by vykazovalo zlomeniny, jež při nehodě nenastaly, a naopak poranění hrudníku by nevykazovalo zlomeniny žeber, které při nehodě nastaly a z technického hlediska je tato alternativa jako celek technicky nepřijatelná. Jako technicky přijatelný se DEKRA Automobil a.s. jeví tečný střet s více vozidly zároveň (ve středním pruhu projížděla vpravo kolem vozidla Porsche další 2 vozidla modré a černé barvy neztotožněná PČR) nebo i varianta, kdy se chodkyně vědomě aktivně zachytila některé části vozidla Porsche, např. pravého zpětného zrcátka, čímž byla unášena do konečné polohy.

S ohledem na rozpory mezi znaleckými posudky obou procesních stran vyžádal nalézací soud revizní znalecký posudek Vysokoškolského ústavu – Vysoké učení technické v Brně, Ústav soudního inženýrství (č.l. 1719).

Revizní znalecký posudek se pak vyjadřoval ke všem třem předchozím, ve věci zpracovaným znaleckým posudkům, Doc. Ing. Drahotského, Ing. Dolečka a DEKRA Automobil a.s. Zejména revidoval metody zpracování a závěry znaleckého posudku DEKRA Automobil a.s., v němž byl nehodový děj rozdělen podle vyjádření svědků do tří alternativ střetu (1. v oblasti středu přední části vozidla, 2. v oblasti pravé boční části vozidla, 3. v oblasti pravé přední části vozidla). Všechny tyto varianty byly vyhodnoceny jako technicky nepřijatelné (1. – chodkyně by byla přejetá, 2. – nedostatečná odhozová vzdálenost po kontaktu chodkyně se zrcátkem, 3. konečné polohy dosaženo při technicky nepřijatelných hodnotách zrychlení – 5 m/s², v obličejí by vznikly zlomeniny kostí, ke zlomení žeber by nedošlo – zjištěno pomocí programu PAM Crash).

Revizní posudek k tomu uvádí a vysvětluje, že s využitím simulačního programu specializovaného na analýzu silničních nehod lze najít variantu řešení střetu chodkyně s pravou přední částí rozjíždějícího se vozidla Porsche, která vyhovuje stanovenému místu střetu, způsobu pohybu vozidla Porsche při střetu a v průběhu střetu a dále místu „dovezení“ chodkyně do konečné polohy. Takováto simulace ovšem nemusí zcela odpovídat skutečnému pohybu chodkyně po kapotě a blatníku vozidla v průběhu střetu. Při počítačové simulaci není možné zohlednit aktivní a vědomý zásah chodkyně do jejího pohybu po kapotě a blatníku vozidla. Z místa střetu do vzdálenosti 2 m za přechodem (těžiště chodkyně ležící v konečné poloze) se vozidlo pohybovalo 3,2 až 5,2 sekundy. Chodkyně mohla mít dostatek času na aktivní svalový zásah do průběhu nehodového děje, resp. mohla tímto aktivně zasáhnout, dokud by neztratila vědomí. Tento aktivní svalový zásah by byl vyvolán její reakcí na náraz vozidla do jejího těla. Počítačová simulace je při tomto typu nárazu (náraz na roh vozidla při rozjíždění, ev. náraz na roh při nízké rychlosti rozjíždějícího se vozidla) velmi citlivá na zadání vstupních hodnot a jakákoliv nepatrná změna vstupních parametrů (v řádu setin, tisícin) vede k odlišnému výsledku výpočtu pohybu chodkyně. Řešení je z tohoto pohledu velmi nestabilní a najít byť jen přibližnou variantu je velmi obtížné. Nalezenou variantu v tomto revizním znaleckém posudku po konzultaci s prof. MUDr. Miroslavem Hirtem, CSc. je však možné považovat za technicky přijatelnou. Při předmětném, velmi specifickém problému není možné jen se zadáním základních technicky přijatelných parametrů střetu (zrychlení vozidla, střetová rychlost, náraz konkrétním místem vozidla, nastavení hodnot tření v kontaktech) nekriticky očekávat korektní výsledky, které by věrně reflektovaly konkrétní nehodový děj. Vždy je třeba přihlížet i k dalším okolnostem a objektivně zjištěným skutečnostem, jako je např. skutečný rozsah zranění chodkyně, zajištěné stopy na vozidle, oděvu chodkyně apod. Pomocí výpočetního programu by bylo možné pouze nasimulovat „vezení“ chodkyně z místa střetu, její uvolnění a dopad do konečné polohy, ovšem bez možnosti simulovat její aktivní zásah do pohybu v průběhu nehodového děje. Problematika vstupních údajů při střetu s rozjíždějícím se vozidlem tak spočívá i v neznalosti přesných velikostí a směrů působení aktivních silových odporů, které chodkyně mohla proti vozidlu klást v průběhu celého nehodového děje. Simulační programy pro analýzu silničních nehod takovouto možnost ani nenabízejí, a není tak možné ani odhadem jednaní sraženého chodce při simulaci zohlednit.

Jako efektivnější v tomto případě tzv. pomalé nehody, označuje revizní posudek metodu řešení konzultací technického znalce se znalcem z oboru zdravotnictví. Podle odvozeného způsobu pohybu vozidla Porsche, konečné polohy chodkyně, zanechaným stop oděvu chodkyně na vozidle, poškození obuvi a s ohledem na zranění chodkyně je potom možné stanovit průběh nehodového děje, který by vysvětloval vznik jednotlivých zranění chodkyně v souladu s jejím pohybem z místa střetu do konečné polohy.

Nalézací soud dle vrchního soudu nepochybil, pokud vzal pouze závěry revizního znaleckého posudku za součást svých spolehlivých skutkových zjištění. Vysokoškolský ústav VUT USI v Brně je erudovanou znaleckou institucí s více než 40-letou dobou fungování. Je mu svěřováno vypracování znaleckých posudků týkajících se nejzávažnějších dopravních nehod. Z vystoupení jednoho ze zpracovatelů revizního znaleckého posudku v předmětné trestní věci Doc. Ing. Aleše Vémoly, Ph.D. je zřejmé, že jde o erudovaného odborníka v daném oboru, který potvrdil, že pracovníci ústavu se dokonale orientují v možnostech využití simulačních programů v softwarech Virtual Crash, PC Crash a PAM Crash, které jsou však pro simulaci pomalých nehodových dějů nevhodné. Toto zjištění pak dopadá na posuzovaný případ, kde simulační metody zde aplikované nenalézají v dané situaci oporu v celé řadě svědectví, kde se ukázaly jako reálně neprůkazné.

Odvolací soud dospěl k závěru, že veškeré námitky obhajoby směřující k nedostatkům znaleckého zkoumání z oboru dopravy jsou motivovány snahou o nedůvodné rozmělnění a zamlžování dané problematiky.

Celá posuzovaná trestní věc spočívající v útoku na poškozenou je závažně poznamenána tím, že vyšetřování bylo vedeno pro způsobení dopravní nehody, což se nedobře odrazilo na systematické a mimořádném rozsahu trestního řízení. V daném případě se totiž rozhodně nejednalo o běžnou dopravní nehodu, ale o ryze kriminální čin spáchaný shodou okolností na vozovce.

Dopravní nehodou lze rozumět nezamýšlenou, nepředvídanou událost v silničním provozu na pozemních komunikacích, způsobenou dopravními prostředky, která má škodlivý následek na život a zdraví osob nebo na majetek. Základními znaky obecné definice dopravní nehody jsou tedy nepředvídatelnost, výskyt události v určitém prostředí, kterým je silniční provoz, způsobení škody na životě nebo zdraví osoby nebo na majetku a přímá souvislost vzniklé události s provozem vozidla.

Z hlediska viníka dopravní nehody lze jeho činnost považovat za nedbalostní delikt, který vznikl náhle, neplánovaně a jako nezamýšlený výsledek. Zde mají znalecké posudky z odvětví dopravy zásadní a nezastupitelnou roli. Disponují metodami a postupy, jejichž cílem je objasnit příčiny a podmínky vzniku dopravních nehod, zjistit existenci a míru zavinění aktérů na nich zúčastněných, stejně jako odlišit důvody selhání lidského faktoru od technických příčin, nebo nikým nezaviněných podílů působení přírodních jevů a sil.

V daném případě se jednalo o aktivní úmyslné jednání obžalovaného vůči poškozené realizované záměrně s jasnou motivací, kterou znalecký posudek psychologický dobře vysvětluje.

Je naprosto nesporné, že vznik těžkého zranění poškozené byl odstartován cíleným pohybem automobilu řízeného obžalovaným na osobu poškozené. Není již natolik podstatné, jakým způsobem se tělo poškozené na 13 – 14 metrů dlouhé trase v průběhu úrazového děje pohybovalo a zraňovalo. Důležité je zjištění vyplývající shodně ze všech ve věci opatřených znaleckých posudků soudnělékařských, že poškozená utrpěla život bezprostředně ohrožující těžké poranění hlavy, kterému by bez včasné a kvalifikované medicínské pomoci podlehla.

Ve světle těchto skutečností se potom jakákoliv polemika znalců z oboru dopravy ohledně aplikace odborných metod zkoumání záměrně vyvolaná obhajobou obžalovaného jeví jako naprosto nadbytečná, odvádějící pozornost od samotné podstaty věci.

Na tomto nemůže nic změnit ani znalecký posudek obhajoby zpochybňující závěry ve věci zpracovaného znaleckého důkazu psychiatricko-psychologického svědčícího o existenci trestní odpovědnosti obžalovaného v době páchaní posuzované trestné činnosti.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že k objasnění této problematiky byli v posuzovaném případě přibráni erudovaní znalci. Při aplikaci běžných vyšetřovacích metod z příslušných odborností psychiatrických a psychologických nebyla příčetnost obžalovaného zpochybněna. Obžalovaný začal uplatňovat pochybnosti o zachování svých kognitivních funkcí v době vážící se ke spáchání posuzované trestné činnosti teprve poté, co téměř po roce, v únoru 2013 utrpěl úraz hlavy, který si vyžádal aktuálně provedenou operaci. V této souvislosti je zcela nepodstatné, zda k tomuto úrazu došlo v souvislosti se sportovní činností obžalovaného, jak tvrdí jeho obhajoba, nebo v důsledku pádu v opilosti, jak se tato možnost nabízí z obsahu odposlechů pořízených ohledně rozhovoru jeho manželky s přítelkyní. Zásadní důležitost při posuzování této problematiky zaujímá skutečnost, zda obžalovaný utrpěl v době před březnem 2012, kdy došlo k posuzované trestné činnosti, takový úraz, který by mohl objektivně ovlivnit jeho zdravotní stav ve směru jím nyní namítaném.

Z klinického rozhovoru obžalovaného se znalci, kteří v posuzované trestní věci zpracovali psychiatricko-psychologický znalecký posudek, žádné poznatky výše uvedeného druhu nebyly zjištěny. Obžalovaný se před těmito odborníky naopak presentoval jako zcela zdravý jedinec a aktivní sportovec, který v minulosti neutrpěl žádný úraz hlavy spojený s bezvědomím (č.l. 105).

Obhajobou vyžádaný znalecký posudek z odvětví chirurgie, specializace neurochirurgie a spondylochirurgie zpracovaný pplk. MUDr. Martinem Häckelem, CSc. (č.l. 1550 – 1978) sice existenci znaleckých posudků z oboru psychiatrie a psychologie pořízených orgány činnými v trestním řízení bere na vědomí, nicméně jejich závěry dostatečně neakceptuje. Upozornění znalce na anamnézu ohledně existence úrazu, který obžalovaný při znaleckém vyšetření 27. 8. 2012 vůbec nezmínil a na němž je založen závěr o přítomnosti chronického hematomu u obžalovaného v době spáchání trestného činu, se nejeví dostatečně podložené.

Součástí takového znaleckého důkazu by nesporně měla být přinejmenším výpověď samotného obžalovaného, která by, pokud by se to zakládalo na pravdě, dementovala a vysvětlovala změnu informací ohledně svého zdravotního stavu původně prezentovaného znalcům psychiatrovi a psychologovi.

Posléze uplatněné zranění obžalovaného na přelomu roku 2011 a 2012 nedokladoval obžalovaný žádnou lékařskou zprávou, ale pouze „dopisem svého právního zástupce stran cílených dotazů znalce na předchorobí obžalovaného“ (č.l. 1569).

Zde je uváděno, že obžalovaný utrpěl při kotvení lodě v Chorvatsku za špatného počasí ránu tupým předmětem, nakrátko ztratil vědomí, potom trpěl silnou bolestí hlavy, dvakrát zvracel. Ošetření nevyhledal, odpočíval, necítil se dobře celkem 14 dní.

Z tohoto konstatování lze těžko uvěřit, že tuto událost by záměrně zatajil obžalovaný znalcům při jeho posuzování psychiatrickém a psychologickém dne 27. 8. 2012.

Ve směru k problematice shora zmíněné lze uvést, že nalézací soud vyslechl v rámci hlavního líčení nejen zpracovatele znaleckého posudku obhajoby, ale rovněž znalce přibrané v této trestní věci orgány přípravného řízení, kteří se znalostí skutečností nabízených obhajobou neshledali žádné důvody, které by měly vliv na změnu jejich závěrů.

S ohledem na tato zjištění se jeví proto návrh obhajoby na další výslech znalce MUDr. Martina Häckelema, CSc. k otázce, zda obžalovaný mohl v době nárazu na poškozenou tuto situaci spolehlivě vnímat zrakem nebo sluchem, jako zcela nepodstatný.

Obžalovaný mimo svého „prohlášení“, které jeho verzi skutkového děje toliko konstatuje, výpověď ve věci odmítl. Nalézací soud neměl tudíž možnost na základě kladení doplňujících otázek zjistit, o jaké vysvětlení obžalovaný své kategorické tvrzení, že poškozenou v době rozjezdu vozidla neviděl, opírá. Jmenovaný připustil, že o existenci poškozené před jeho autem a její snaze o řešení předchozí dopravní nehody věděl, ale hodlal tento problém odsunout do budoucnosti. Nezpochybňoval ani skutečnost, že tato část děje probíhala v době, kdy čekal ve svém jízdním pruhu na nástup zeleného signálu na semaforu. V té době tudíž celou tuto situaci subjektivně nejen sledoval, vnímal, ale vyhodnocoval, jak na ni reagovat. Kontinuita vnímání přítomné poškozené aktivně proklamovaná opakovanými nájezdy na ni proto nebyla přerušena ani jeho rozhodnutím místo opustit i za cenu vážného zásahu do osobní integrity poškozené a vědomí hrozících závažných následků přinejmenším na jejím zdraví.

Dodatečné tvrzení obhajoby, že u obžalovaného mohl nastat výpadek zrakové či sluchové funkce v důsledku subdurálního hematomu mozku, o jehož existenci v kritické době obžalovaný nevěděl, postrádá opodstatnění. Dá-li se stranou otázka, že touto poruchou obžalovaný v kritické době objektivně netrpěl (viz shora uvedené závěry k neurologickému znaleckému posudku), pak lokální výpadek vidění pouze stran přítomnosti poškozené před pravým světlometem automobilu se jeví

nepříjemný ve světle jeho zcela adekvátních reakcí na naskočení zeleného signálu a bezpečného projíždění dalšími křižovatkami. Podcenit nelze ani nezanedbatelný a nezpochybnitelný paměťový vjem obžalovaného ohledně celého počínání poškozené, které v době rozjezdu auta neskončilo, ale průběžně probíhalo s cílem zabránit obžalovanému v odjezdu.

Tomuto korespondují i další důkazy. Svědci potvrzují, že poškozená se chovala způsobem, který musel vzbudit pozornost okolí, ale zejména obžalovaného, na něhož svou pozornost soustředila a snažila se jej přimět k osobnímu jednání.

O tom, že si obžalovaný byl dobře vědom dopadu svého počínání vůči poškozené, spolehlivě svědčí i jeho navazující jednání. Ačkoliv vysvětloval, že se rozhodl řídit auto v podnapilém stavu tím, že byl telefonicky vyzván k důležitému jednání (k převzetí potřebného dokladu), po sražení poškozené nepokračoval v jízdě na toto místo určení. Vozidlo odstavil a utíkal do parku, což dosvědčil policista Jaroslav Vrána, který jej pronásledoval, dostihl a zadržel. Jeho další chování dokresluje potom výše zmiňované odposlechy jeho telefonických hovorů.

Pokud jde o tento útok na poškozenou řazený v obžalobě pod bodem ad 2), který byl terčem odvolacích námitek obou procesních stran, pak k němu je třeba uvést následující.

Obžaloba kvalifikovala uvedené jednání jako pokus trestného činu vraždy podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 140 odst. 1 tr. zákoníku. Poukazovala na to, že bylo prokázáno, že obžalovaný s jistotou o přítomnosti poškozené na místě před svým vozidlem věděl, vizuálně i akusticky, tato dávala před střední částí vozu zřetelně najevo svůj úmysl nenechat obžalovaného odjet a neřešit dopravní nehodu, kterou předtím způsobil. Obžalovaný dvakrát popojel vozem směrem na poškozenou v úmyslu, aby opustila prostor před jeho vozidlem, v důsledku najíždění na ni byla poškozená odtlačena o 1,5 m dozadu a ze středu vozu na jeho pravý přední kraj k pravému přednímu světlometu, a když se obžalovanému nepodařilo najížděním na poškozenou si vynutit opuštění prostoru před jeho vozidlem, ve chvíli, kdy se na semaforu příslušném pro jeho jízdni pruh rozsvítilo zelené světlo a auto před ním se rozjelo, tudíž se obžalovanému otevřel prostor pro únik jeho vozidlem, a kdy se poškozená stále nacházela v úrovni pravé přední části vozidla, prudce akceleroval a rozjel se proti poškozené vozidlem, jehož hmotnost, velikost i sílu obžalovaný dobře znal (je patrné i provedených odposlechů, že si byl vědom jednak velikosti svého vozidla, jednak fyzické konstituce poškozené „v hovoru s H.V. v 16:26:31 říká, zda si tato umí čistě teoreticky představit, že 120 cm Čiňanka jde vyřvat nějakého cizího chlapa v Cayenu“), při akceleraci za 6 s na rychlost cca 34 km za hodinu při plynulém zrychlování, přičemž při takto vedeném způsobu útoku při čelním nárazu do poškozené, musel minimálně vědět, že může tímto způsobem poškozenou usmrtit, a byl s tím srozuměn, jednal tedy v nepřímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Tedy musel si být vědom, že náraz do člověka takovýmto vozem při takové akceleraci a rychlosti může způsobit smrtelná zranění, a pokud v dané situaci popsáním způsobem na poškozenou vyrazil, potom jednal ve vztahu k jejímu usmrcení v nepřímém úmyslu, neboť si musel být možnosti usmrcení vědom, nejednal v přímém úmyslu usmrtit, ovšem pro případ, že by takový následek jeho jednáním nastat měl, byl s ním srozuměn, po nárazu, který dle znaleckého posudku musel registrovat, nezpomalil, nezastavil a z místa ujel.

Poškozené způsobil taková poranění, že zejména poranění mozku a hrudníku ji přímo ohrožovala na životě, přičemž k fatálnějších následkům nedošlo díky skutečnosti, že poškozené byla bezprostředně poskytnuta odborná lékařská pomoc.

Městský soud paušálně neakceptoval toto právní posouzení a prověřoval, zda provedené důkazy skýtají s ohledem na prokázanou formu zavinění potřebnou míru jistoty, že jednání obžalovaného směřovalo k usmrcení poškozené.

Dospěl pak k závěru, že tomu tak není a poukázal na to, že pokud by motivem jednání obžalovaného bylo vyhnout se jakémukoli kontaktu s poškozenou i za cenu srozumění s jejím usmrcením, mohl tak učinit již v době, kdy poškozená se nacházela před středem jeho vozidla, když lze konstatovat, že i s přihlédnutím k závěrům revizního znaleckého posudku, obžalovaný měl určitý, byť omezený prostor pro manévrování s vozidlem, o čemž svědčí i výše uvedené opakované popojetí na poškozenou v této době (cca o 1,5 metru) a nelze přehlédnout ani časový sled událostí, když obžalovaný disponoval časem v řádu několika sekund rozjet se ještě v době, kdy poškozená byla přímo před jeho vozidlem.

Tuto argumentaci nepovažuje odvolací soud za zcela přílehou. V době, kdy se poškozená nacházela uprostřed kapoty vozidla, se jí obžalovaný snažil odstranit z koridoru své jízdy právě tím, že nejméně dvakrát vůči ní popojel. Omezený manévrovací prostor by jeho záměru opustit místo nikterak neprospěl, neboť zásadní pro jeho možnost odjet bylo naskočení zeleného signálu na semaforu.

Obžalovaný mohl, pokud by byl s fatálním následkem srozuměn, zvolit o málo vyšší akcelerační rychlost a smrt poškozené by nebyla odvrátitelná ani při použití okamžité, kvalifikované medicínské pomoci, jak bylo znalecky prokázáno. Právě rychlost vozidla je podle názoru odvolacího soudu tím nejpodstatnějším kritériem pro právní posouzení obdobných skutků. Ohledně této skutečnosti šlo o svobodnou volbu chování obžalovaného, jemuž primárně nešlo o způsobení škody na zdraví či životě poškozené, ale o vyhnutí se osobnímu kontaktu nejen s poškozenou, ale i s dalšími osobami, které se nacházely v okolí, popřípadě i s policií (povinnost ohlásit dopravní nehodu musí, bez ohledu na rozsah způsobené škody, vždy splnit řidič vozidla, které není jeho vlastnictvím, ale jde o vozidlo firemní). Byl si totiž vědom, že předchozí malou dopravní nehodu, která by měla pro něho jinak zcela zanedbatelné sankční dopady, se dopustil pod vlivem návykové látky a tento stav byl na něm viditelně patrný. Jako úspěšný podnikatel, mediálně veřejně prezentovaný s ohledem na jeho těsné kontakty s řadou známých osobností nejen ze sféry ekonomické, ale i politické, preferoval zájem na zachování vlastního příznivého renomé.

Nalézacímu soudu nelze vytknout pochybení, pokud meritorně kvalifikoval jinak správně zjištěné jednání obžalovaného vůči poškozené jako trestný čin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, byť proti tomuto postupu odvolání státního zástupce brojí. Při racionální rozvaze, zda posuzovat počínání obžalovaného, jak nadále preferuje obžaloba, jako pokus trestného činu vraždy, nebo mírněji jako trestný čin těžkého ublížení na zdraví, nelze při existenci jakýchkoliv pochybností nesoucích se ve prospěch obžalovaného upřednostnit trestný čin přísnější. Takový postup by odporoval jedné ze stěžejních zásad, která garantuje zákonnost trestního řízení, in dubio pro reo.

Městskému soudu je ovšem třeba vytknout, že v poměrně rozsáhlé pasáži odůvodnění právního posouzení se věnuje převážně interpretaci zákonných ustanovení trestního zákoníku, která regulují posuzování subjektivní stránky posuzovaného jednání pachatele ve formě úmyslné i nedbalostní (včetně aktuální judikatury), aniž by zde uvedené zásady pečlivěji aplikoval na posuzovaný případ.

Odvolací soud proto považuje za potřebné zdůraznit, že srozumění obžalovaného s ublížením na zdraví poškozené dosahujícím těžké újmy, tedy ve formě nepřímého úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku, lze dovozovat především z povahy nástroje použitého k útoku a ze způsobu jeho použití. Automobil při své hmotnosti a kinetické energii, okamžitě vyvinuté při jeho uvedení do chodu, je mimořádně účinnou a neobyčejně nebezpečnou zbraní. V rámci obecných představ každého jedince, tím spíše obžalovaného, který je dle objektivního zjištění psychologa obdařen vysokou inteligencí, je nesporné, že střet těla člověka s autem může potencionálně způsobit vážné zranění nebo dokonce smrt. Obžalovaný přesto automobil použil v době, kdy viděl, že poškozená, přes jeho varování najížděním, tělesný kontakt s kapotou auta nezrušila. Rozjezd vozidla mu nejenom umožnil realizovat hlavní cíl, únik z místa předchozího trestného činu, ale stalo se tak za cenu násilí vůči poškozené, kterou vážně ohrozil na jejím zdraví, což bylo sice vedlejším, pro poškozenou však mimořádně závažným, následkem.

Aby bylo lze dovodit alespoň srozumění pachatele s ublížením na zdraví poškozenému, musí být uvedené objektivní okolnosti logicky provázány s okolnostmi subjektivní povahy, jakými jsou pohnutka činu a osobní vlastnosti pachatele.

Odpověď na tyto otázky je možno vytěžit z charakteristik osobnosti obžalovaného, jak jsou podány znaleckým posudkem psychiatricko-psychologickým. Zde se konstatuje, že z výraznějších vlastností se projevuje narcismus, rozvolněný přístup k sociálním normám, nerealistické požadavky na vztahy provázené nedorozuměním a konflikty. Jmenovaný má rád sociální kontakty, vyhledává pozornost, ale pod větším tlakem se u něj projevuje nedůvěra, vzdorovitost a tendence k vybití potlačovaných afektů. Pravděpodobné reakce jsou racionalizace a přesunutí viny na druhé. Obtíže se projevují s přijímáním odpovědnosti za své chování a s akceptací vlastní viny. Pohled na sebe sama je pravděpodobně v běžné situaci nerealisticky pozitivní (č.l. 109).

Státní zástupce při veřejném zasedání vrchního soudu alternativně navrhl, že bude-li shledáno, a to při vědomí mimořádně úzké hranice mezi pokusem vraždy a zločinem těžkého ublížení na zdraví, že právní kvalifikace, kterou zvolil prvostupňový soud je správná, potom aby obžalovaný byl uznán vinným nikoli pouze podle odst. 1 zločinu těžké újmy na zdraví podle § 145 tr. zákoníku, ale i podle odst. 2 písm. d), tedy že se těžké újmy na zdraví dopustil na svědkyni v souvislosti s výkonem její povinnosti.

K tomuto je třeba uvést, že za svědka ve smyslu § 145 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku je třeba považovat nejen osobu, která již byla alespoň předvolána jako svědek a má tedy již procesní postavení svědka, ale i osobu, které pachatel úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví v souvislosti s budoucím výkonem její svědecké povinnosti, neboť za svědka podle uvedeného ustanovení je třeba považovat svědka

v materiálním smyslu, tedy osobu, která vnímala skutečnosti, které mohou být podkladem pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení či jiných orgánů, a to i mezinárodních soudních orgánů.

Pachatel při naplnění této okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby spáchá trestný čin těžkého ublížení na zdraví na svědkovi, znalci nebo tlumočnickovi v souvislosti s výkonem jejich povinností. Podmínkou trestnosti jednání pachatele zde je, že způsobení těžké újmy na zdraví bylo spácháno na svědkovi, znalci nebo tlumočnickovi z pohnutky zde uvedené, tj. v souvislosti s výkonem jejich povinností. Pojem „v souvislosti“ je pojem širší, než pojem „pro výkon“. postačí jakákoli, byť vzdálená, souvislost.

Tato argumentace ovšem na konkrétní případ nedopadá. Obžalovaný v posuzované věci totiž na poškozenou nenajížděl v souvislosti s budoucím výkonem její svědecké povinnosti, tj. proto (pohnut tím), aby in futurum ovlivnil či znemožnil její svědeckou výpověď, nýbrž proto, aby ujel z místa činu a vyhnul se vyšetření předchozí dopravní nehody, kterou zavinil, a to ve značně podnapilém stavu.

Proto nebyla vyšší trestní sazba dle odst. 2 písm. d) § 145 tr. zákoníku aplikována a čin byl právně kvalifikován pouze podle základní skutkové podstaty § 145 odst. 1 tr. zákoníku.

Pokud jde o jednání obžalovaného pod bodem 1) výroku rozsudku kvalifikované jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, zde nebyly pochybnosti a soud se ztotožnil s právní kvalifikací jednání obžalovaného použitou v podané obžalobě. Obžalovaný naplnil po objektivní i subjektivní stránce znaky skutkové podstaty tohoto přečinu, neboť jednak svědeckými výpověďmi, jednak ohledáním místa činu, obou vozidel, znaleckým posudkem z oboru dopravy, opakovanými dechovými zkouškami provedenými u obžalovaného (s výsledky 2,28 a 1,7 g/kg alkoholu v dechu) a výpověďmi zasahujících policistů bylo prokázáno, že předmětného dne řídil po předchozím vědomém požití přesně nezjištěného druhu a množství alkoholických nápojů osobní motorové vozidlo tov. zn. Porsche Cayenne r. z. 4A3 1968, ačkoli nebyl schopen bezpečně řídit motorové vozidlo z důvodu vysokého ovlivnění alkoholem – větší než 1 g/kg, a to po ulici Vyskočilova v Praze 4, ve směru od ul. Michelské k ul. Budějovické, kde v místech na úrovni domu čp. 1461 narazil do zadní části osobního motorového vozidla tov. zn. Volvo r. z. 6S1 8478, majitele poškozeného Dinh Ngoc, nar. 25. 8. 1958, jež řídila poškozená Thuong Nguyen, nar. 24. 6. 1960, tedy způsobil z jeho viny dopravní nehodu, od které následně ujel.

Nicméně odvolací soud v rámci své přezkumné povinnosti zjistil, že ani obžaloba ani nalézací soud nedostály své zákonné povinnosti podřadit zjištěný skutek pod veškerá v úvahu přicházející právně kvalifikační ustanovení. V daném případě bylo totiž zcela zřejmé, že dopravní nehoda řazená pod bodem ad 1) měla i ekonomické dopady na majitele obou na nehodě zúčastněných vozidel. Škoda na automobilu Volvo, který v kritické době řídila poškozená, byla objektivizována vyčíslením nákladů opravy částkou 69.478 Kč, kterou hradil dle dokladu č.l. 1257 příslušné servisní firmě obžalovaný. Škoda na automobilu řízeném obžalovaným Porsche Cayenne, který je majetkem společnosti Ora Print a. s. vyčíslena zatím nebyla, neboť dle vyjádření jejího zástupce k opravě dosud nedošlo. V protokolu o

ohledání místa činu (č.l. 345) byla škoda policií odhadnuta na 80.000 Kč, což je však pro skutečné vyčíslení škody irelevantní a má pouze orientační charakter.

V každém případě již zcela konkrétní výše škody vztahující se k vozidlu Volvo, spolehlivě zjištěná, signalizuje vznik větší škody, jíž se rozumí škoda dosahující částky nejméně 50.000 Kč (§ 138 odst. 1 tr. zákoníku), což představuje hranici rozhodnou pro použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 274 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Vrchní soud proto při veřejném zasedání doplnil podle § 263 odst. 6 tr. ř. dokazování přečtením příslušných, k prokázání této škody se vztahujících, listinných důkazů [podle § 213 tr. ř. čtena dohoda o vyrovnání nákladů na opravy automobilu zn. Volvo r. z. 6S1 8478 (č.l. 1257), sdělení společnosti Ora Print o nájmu automobilu Porsche Cayenne r. z. 4A3 1968 (č.l. 532), protokol o ohledání místa činu a odhadu škody na automobilu Porsche Cayenne r. z. 4A3 1968 (č.l. 345)], aby mohl tuto kvalifikační z měnu promítnout jak do skutkových zjištění, tak do přísnějšího výše citovaného právního posouzení.

Dle názoru odvolacího soudu celé posuzované jednání je jediným kontinuálně probíhajícím dějem, který byl uměle rozdělen na 2 samostatné, izolované celky – posuzované jako skutky se samostatným právním posouzením.

Přitom je zřejmé, že obžalovaný řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu od místa, které nebylo identifikováno (neboť k tomu obžalovaný nevyprávěl), zcela určitě však nejméně v době uváděné obžalobou a napadeným rozsudkem, tedy 23. 3. 2012 po desáté hodině dopolední ve Vyskočilově ulici v Praze 4, kde zavinil dopravní nehodu, střet s vozidlem zn. Volvo řízeným poškozenou, až do místa, kde u křižovatky ulic Pujmanová – Hvězdná vozidlo odstavil. Tímto jednáním naplnil zákonné znaky přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Tento konkrétní stav, charakterizovaný v daném případě řízením vozidla pod vlivem alkoholu, zastřešuje skutkově i právně – jako součást jediného skutku, rovněž zločin těžké újmy na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku. Sice byl tento delikt specificky motivován a nešlo o klasickou dopravní nehodu, nicméně byl logickým článkem celého situačního vývoje věci, který pokračoval dalším ujetím z místa činu až do odstavení vozidla obžalovaným.

S ohledem na výše uvedené, odvolací soud z podnětu odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), e) tr. ř. napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. ř. znovu rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

V nově vysloveném výroku o vině pak skutek formuloval tak, aby byly náležitě specifikovány všechny zákonné znaky odůvodňující použitou právní kvalifikaci v intencích shora uvedených. Zejména nově zakotvil do inkriminovaného skutku údaje, které u přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku vyjadřují také znak způsobení větší škody na cizím majetku týkající se nového skutkového zjištění v tomto směru učiněného odvolacím soudem.

Právní kvalifikace zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku zůstala beze změny.

V důsledku zrušení výroku o vině byl zrušen jako navazující výrok o trestu. Při svých úvahách o ukládání nové sankce korigoval odvolací soud některé úvahy městského soudu vyjádřené v odůvodnění napadeného rozsudku. Ten sice konstatuje, že zohlednil závažnost případu na straně jedné, dosavadní bezúhonnost, spíše dobré resocializační možnosti obžalovaného a skutečnost, že nahradil poškozeným způsobenou škodu na straně druhé. Výsledečně je však zřejmé, že uložením trestu při samé spodní hranici zákonné trestní sazby v rozsahu tří let nevyváženě přecenil pouze skutečnosti svědčící ve prospěch obžalovaného.

Nelze pominout, že obžalovaný po způsobení malé dopravní nehody, která měla za následek, pro něho nesporně zanedbatelnou škodu, z místa střetu aut odjížděl, ačkoliv viděl, že za ním poškozená běží. Odmítl s 52 letou ženou, která chtěla pouze bránit svůj majetek, situaci řešit, ačkoliv mu to nejen řidičská etika, ale především dopravní předpisy ukládají. Když se mu snažila poškozená, subtilní malé postavy, tedy zcela bezbranná, v odjezdu zabránit vlastním tělem, bezohledně ji pohybem svého auta srazil. Přitom pohnutka vyhnout se osobnímu kontaktu s ní, protože byl pod vlivem návykové látky, se jeví ve srovnání s významem ohrožení lidského života a zdraví zcela malicherná a egoistická. Nejednalo se proto o neopatrnost či nedostatek ohleduplnosti, ale o akt vyložené agrese. Způsobil poškozené těžké zranění, které by bez včasné kvalifikované medicínské pomoci rezultovalo ve fatálním následku. Obžalovaný sám poté, co docílil svého cíle místo opustit, se o osud poškozené nezajímal.

Toto aktivní úmyslné jednání nelze zaměňovat s dopravní nehodou, která je nepředvídaná, její zavinění je nedbalostní a je ohrožena v případě vzniku těžké újmy na zdraví maximálně trestem odnětí svobody na čtyři léta (§ 147 odst. 2 tr. zákoníku).

V posuzovaném případě však bylo nutno volit úhrnný trest odnětí svobody za oba sbíhající se trestné činy, jimiž byl obžalovaný uznán vinným, v rámci zákonné trestní sazby od 3 do 10 let (§ 145 odst. 1 tr. zákoníku). Jako přiměřený všem okolnostem případu, tedy i těm, které právem již soud nalézací bral v potaz ve prospěch obžalovaného, považoval vrchní soud trest v rozsahu čtyř a půl roku. Částečně tak vyhověl odvolacím námitkám státního zástupce, který požadoval trest ještě přísnější, kolem poloviny uvedené trestní sazby, v rozsahu sedmi roků.

Podle hledisek uvedených v § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku by měl být obžalovaný zařazen pro výkon tohoto trestu do věznice s ostrahou. Odvolací soud však vzal v potaz, že na obžalovaného dosud nebylo působeno výkonem žádného trestu a možnosti jeho nápravy jsou dobře možné. Využil proto moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku a zařadil jej do věznice s mírnějším režimem, tedy do věznice s dozorem.

Tento trest odnětí svobody kumuloval odvolací soud, stejně jako soud prvního stupně, podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání sedmi let. Obžalovaný krajně hrubým způsobem porušil základní pravidla silničního provozu, jeho účastníky vážně ohrozil a nerespektoval ani povinnosti, které jsou spojeny se zaviněním dopravní

nehody. Je proto v zájmu zajištění bezpečnosti provozu na silnicích, aby řízení motorových vozidel bylo obžalovanému na delší dobu znemožněno.

Odvolání obžalovaného, které se dožadovalo vrácení věci soudu prvního stupně k rozsáhlému doplnění dokazování v intencích jím specifikovaných, vrchní soud nevyhověl. V jednotlivých pasážích tohoto rozhodnutí se také podrobně vyjádřil k důvodům, které jej k nadbytečnosti tohoto postupu vedly. Odvolání obžalovaného proto bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř.

V Praze dne 16. září 2014

Předsedkyně senátu:
JUDr. Jaroslava Maternová, v.

r.

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Urbánková